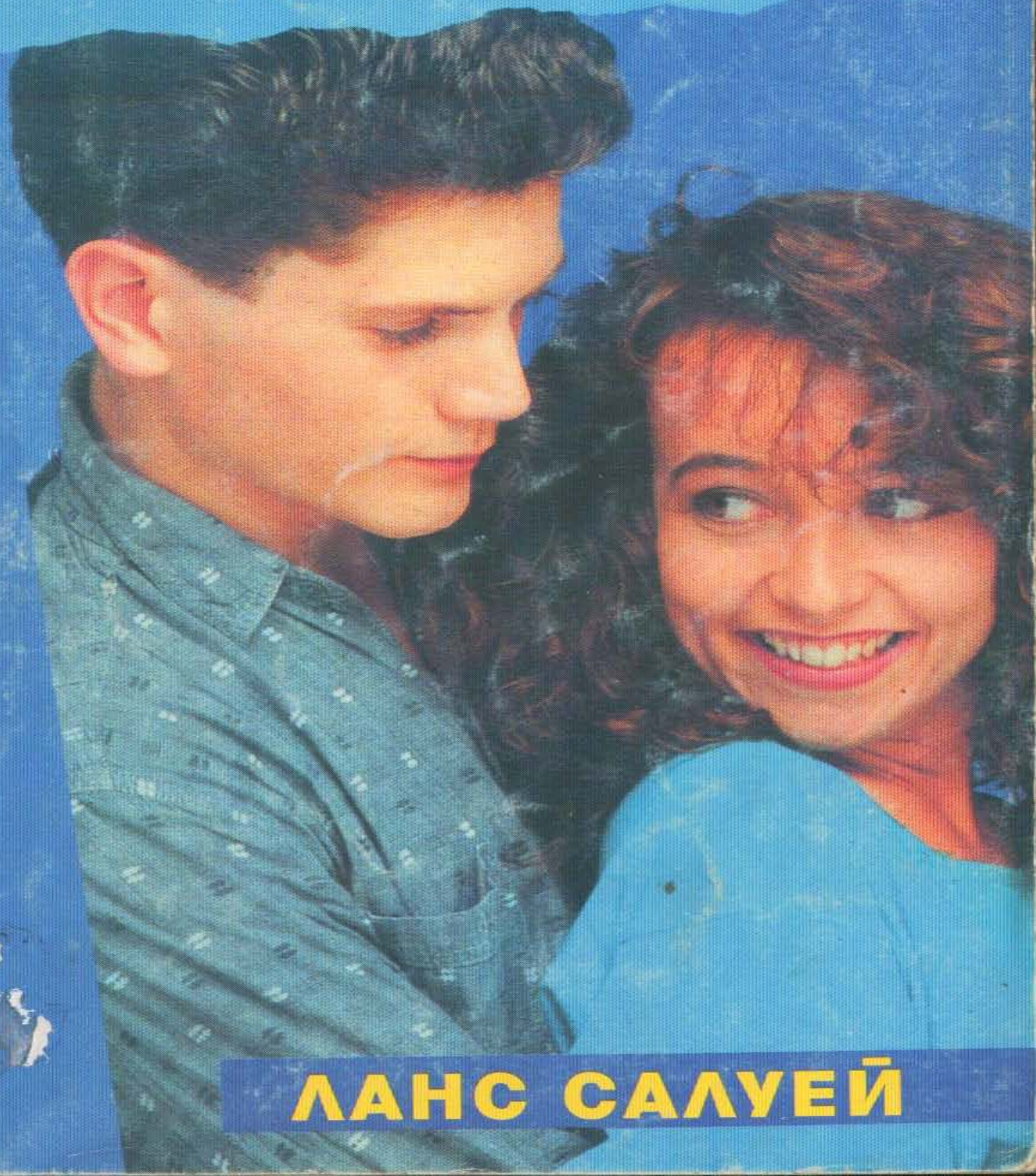

Романтика, очарование и мистерия в
КОЛЕЖА ЧАЛФОНТ, ЛОНДОН

2

ИЗГРЯВАЩА ЗВЕЗДА

ЛАНС САЛУЕЙ

ЛАНС САЛУЕЙ ИЗГРЯВАЩА ЗВЕЗДА

Превод: Георги Анастасов

chitanka.info

Майката на Аби е известната актриса Максин Андерсън. А в Чалфонт има хора, като Тами-Ан Зийгълър, например, които не позволяват на Аби да забрави това нито за минута. Но Аби иска да успее като актриса без помощта на когото и да било. Затова тя не казва на никой коя е. Дори и на привлекателния Рики Мейтланд.

ПЪРВА ГЛАВА

Винаги съм искала да бъда звезда, но никога не съм била толкова сигурна, че трябва да бъда, както сега. Оня ден, когато заедно с Мел Розидис вървахме в летния следобед към Чалфонт, не беше така. Предстоеше премиерата на училищната пиеса и мислех само за вечерната репетиция: за това дали няма да си забравя репликите, дали няма да падна от сцената или да се проваля по някакъв друг начин.

— Не се безпокой, Аби! — каза Мел. — Всичко ще бъде наред. А ти ще си блестяща. Няма за какво да се тревожиш.

В гласа ѝ се долавяше раздразнение, от което въобще не се изненадах. Откакто бяха започнали репетициите, не говорех за нищо друго, освен за пиесата и се чудех как още имах приятели. Но Мел ме познаваше достатъчно добре, за да не обърне внимание на моята нервност.

— Да, права си — отвърнах, — знам, че си права. Но все пак, не мога...

— Всичко ще бъде наред — каза Мел твърдо. — Нека, за бога, да не говорим за това.

— Добре, добре — отговорих. — Обещавам, че думичка няма да чуеш от мене.

Мел се ухили.

— Ще повярвам, ако наистина го направиш.

Мел живееше наблизко и обикновено си ходеха с Антон Веласко. Той живееше в същия блок и напоследък често се виждаха.

— Ето го — каза Мел. — Трябва да тръгвам, Аби. Ще се видим на репетицията.

Тя забърза направо през улицата, за да отиде при Антон, който безгрижно се беше подпрял на стената отсреща. Видя ме и ми махна. Аз му отвърнах. Радвах се, че Мел си имаше нов приятел, но бяхме започнали да прекарваме по-малко време заедно, отколкото обикновено. Не че имах нещо против Антон Веласко. Всъщност, много го харесвах. Но исках да се виждаме повече с Мел и това беше всичко.

Обърнах се и се упътих към автобусната спирка. Мел беше извадила късмет с Антон. Аз също бях късметлийка. Може би защото излизах с Гари Голдман. Поне си мислех, че е така. През последните седмици се виждахме рядко, тъй като репетициите заемаха много от свободното ми време, но имах неприятното усещане, че това не беше единствената причина. Антон Веласко също не се интересуваше от пиесата, но идваше на всички репетиции заради Мел. Не, различията между мене и Гари бяха много по-дълбоки. Беше време, когато всеки ден ме изпращаше до автобуса — сега бях щастлива, ако на обяд седнеше до мен в кафето. Знаех, че Гари е подлизурко. Знаех, че е горд, нахален и егоист. Знаех, че трябваше да го изритам още преди месеци. Всички бяха на това мнение, дори и Мел. Но не можех да го пропъдя от живота си. Или от сърцето си. Непрекъснато се настройвах да му кажа, че между нас всичко е свършено. Но в момента, в който ме погледнеше с тези разтопяващи сини очи, краката ми се подкосяваха и отново хлътвах. Гари Голдман бе най-красивото момче в Чалфонт. Единственият проблем беше, че го знаеше. Представих си очите му и реших да му се обадя, щом се прибера. Просто да разбера как е. И да чуя гласа му. Или можеше и да не му се обадя. Щях да си помисля.

Докато търпеливо чаках автобуса, който щеше да ме отведе нагоре по хълма към Хампстед, мислите ми се върнаха към пиесата. Не се притеснявах само за това, че мога да забравя репликите и движенията си, нито за това, че мога да се разсмея на сватбената сцена. Тревогите ми бяха много по-лични. Трябваше да играя добре. Трябваше да покажа на всички, че мога да играя. Трябваше да покажа на света, че са ми дали ролята на Емили заради таланта ми, а не защото бях дъщеря на Максин Андерсън.

Не е лесно да си дъщеря на известна актриса, ето защо се опитвам да го пазя в тайна. Не че не се гордея с майка си, разбира се, че се гордея. Просто някои хора започват да се държат различно с мен, щом разберат коя съм. За щастие имената ни са различни и това помага.

Малко бяха хората, които свързваха Аби Скарбник и Максин Андерсън. И защо ли трябваше да ги свързват? Но всички в Чалфонт знаеха, а бях сигурна — и говореха, че са ми дали ролята на Емили в „Нашият град“, защото Максин Андерсън е моя майка. Мел продължаваше да ме убеждава, че само си въобразявам и че само

подлизурковци като Тами-Ан Зийгълър и Елен Пичило мислят така, но не можех да бъда сигурна. Мислех, че повечето хора си обясняваха всичко с майка ми, че тя е повлияла на режисьорката Маги Фарел да ми даде ролята. Затова бях твърдо решена да им докажа, че грешат, да покажа на всички, че Аби Скарбник е най-добрата актриса на света, е, не чак на света, но поне най-добрата в Чалфонт. Ето защо толкова се страхувах от провал, от това да не си кажат после: „Видяхте ли?“.

Най-после автобусът пристигна и аз се опитах да прогоня мислите си за пиесата, отпусайки се на задната седалка. Но не беше лесно. Веднага щом спрях да мисля за ролята, се замислих за Гари, което беше почти толкова тревожно и потискащо. Чувствах се нещастна, когато автобусът ме остави в квартала и тръгнах надолу по Хай стрийт към къщи. Надявах се у дома да няма никой, за да не видят лошото ми настроение, и имах късмет. Никой не отвърна на повикването ми, след като отворих вратата и се качих по стълбите към стаята си. Докато се къпех и преобличах се почувствах по-весела. Една от причините беше, че бях се прибрала в къщи. Живеехме в елегантна къща близо до Хийт с големи хладни стаи и дълга, пълна с цветя градина в задния двор. От улицата сградата изглеждаше малка, но вътре беше изненадващо просторна. Винаги съм обичала тази къща. В нея чувствах сигурност и спокойствие.

Помотях се в кухнята, за да намеря бутилка кола и нещо за ядене, след което излязох в градината и потърсих сенчесто място. Излегнах се на тревата и се загледах в безоблачното небе. Във въздуха се носеха ухания на градински цветя и само далечният тътен на уличното движение по Розлин Хил ми напомняше, че съм в Лондон, а не в някоя градина в дълбоката провинция. Затворих очи и мислите ми бавно се понесоха далеч от Чалфонт, Гари и пиесата „Нашият град“. Намирах се в Италия на засенчена от асми тераса в Тоскания. Не, в Калифорния — почивах си на един балкон с изглед към Тихия океан. И кой, мислите, седеше до мен и сантиментално ме гледаше в очите? Разбира се, Ричард Гиър. След това се видях на остров в Индийския океан, лежах на златистия пясък до хладното синьо море, а до мен...

— Здравей, Аби. Рано си се върнала.

Сепнато отворих очи и видях братовчедка си Лаура, която ми се усмихваше.

— Здравей — казах отпуснато, — току-що прекъсна един прелестен сън.

— Договор за филм в Холивуд? — предположи Лаура. — Или аплодисменти на премиера в Бродуей?

— Не — отвърнах самодоволно, — много по-хубаво от това. И по-отпускащо.

— Звучи добре — каза тя и легна до мене в тревата. — Разкажи ми.

— Не. Тайна.

Спомних си, че бутилката кола и паят са до мен, и седнах. Докато ядях, цареше мълчание. Лаура, както обикновено, беше спокойна и хладна. За разлика от мен, тя никога не се вълнуваше и не се изчервяваше. Предполагах, че причината за това е в цвета на кожата ѝ. Лаура има светла кожа и златиста коса, докато моята коса е дълга, кестенява и вълниста. Въпреки, че не си приличаме, хората често ни вземат за сестри, но това е защото тя живее при нас от десетгодишна възраст — тогава майка ѝ загинала при автомобилна злополука. Баща ѝ живее в Америка, но тя не го е виждала — когато се развели с майка ѝ, Лаура е била бебе. По тая причина след катастрофата е било ясно, че тя ще заживее при нас. Не ѝ е било лесно да привикне с новия си дом, с леля и братовчедка, която едва познава, но това се оказа щастлив ход за всички. Често ми се струва, че Лаура наистина ми е сестра и предполагам, че тя също има такива усещания. Не го е споменавала, но тя по принцип никога не говори за чувствата си. Пази ги скрити зад хладната си външност.

— Довечера е генералната репетиция, нали? — каза Лаура след малко. — Нервна ли си?

Кимнах едва и пресуших остатъка от колата.

— Искаш ли да чуя репликите ти? — продължи тя. — Просто за да си по-сигурна.

— Не, благодаря — отговорих, — не ме притесняват репликите.

— Тогава какво?

— О, ти много добре знаеш. Достатъчно често съм те отегчавала с тревогите си.

— Много е важно за теб, нали? Имам предвид да си изиграеш добре ролята.

— О, да — отговорих, — трябва да им покажа, че мога. Че съм добра.

Лаура сложи ръка на рамото ми.

— Но ти си добра, Аби. Всички го знаят. Ти също.

Обърнах се и я погледнах.

— Наистина ли? Наистина ли съм добра?

Тя се усмихна.

— Да. Добра си. Наистина си добра.

— Искам да бъда звезда, Лаура — казах аз сериозно. — Искам един ден да съм на върха.

— Ще го направиш, Аби. Знам, че ще го направиш.

— Искам да съм най-голямата звезда — в киното, в телевизията, искам да бъда на върха. Това е всичко, което искам. Всичко...

Спрях, затруднена от тежест в собствения си глас.

— Ти ще го направиш, Аби. Ти наистина си най-добрата. Леля Максин казва, че...

— Не ме интересува какво казва — отрязах я бързо, — не искам помощта ѝ. Ще го направя сама.

— Отивай си, Джоан Колинс. Идва Абигейл Скарбник.

Засмях се.

— Точно така. Но не Абигейл Скарбник. Трябва да си измисля друго име.

— Абигейл Андерсън — каза Лаура.

— Не. Няма да използвам нейното име.

— Но ако това помогне на кариерата ти... — започна Лаура и моментално спря като видя гневния израз на лицето ми.

— Казах ти — продумах тихо, — не искам помощта ѝ. Нито помощта на който и да било. Ще се оправя сама. — Станах и отърсих джинсите си. — Каза ли нещо за репликите? Може би си струва да минем още веднъж последната сцена. Просто за по-сигурно.

Лаура се усмихна.

— Разбира се — каза тя. — С нещичко да помогна?

Изтичах вътре да взема ръкописа. Когато слизах обратно по стълбите, изведнъж си спомних, че бях решила да позвъня на Гари, щом се прибера. Спрях се в хола и за момент се загледах в телефона в очакване да звъне и да ми се обади. Но телефонът упорито не

звънеше. После си казах „Какво пък“ и отидох в приемната. Разговорът от там щеше да бъде по-таен.

Вдигнах слушалката и набрах номера на Гари, молейки се само да не ми отговори ужасната му сестричка Нолийн. Имах късмет. Поздрави ме приятелският глас на майка му. Изглежда Гари бе някъде наблизо. Обеща да го потърси.

Харесвах родителите на Гари. Баща му работеше в Американското посолство и не го познавах много добре, но майка му беше любезна и отзивчива. Гари беше наследил дълбоките й сини очи и гъстите й кестеняви коси. Всъщност, той беше много по-красив от Нолийн, която беше едно слабовато чудовище със скоби на зъбите. С нея се мразехме, но тя беше едва втора година в Чалфонт и затова се виждахме рядко, което беше добре.

След минута-две, които ми се сториха цял час, се обади Гари.

— Да? — Като че ли устата му беше пълна.

— Гари? Аби е. В неподходящ момент ли се обадох? Мога да...

— Не, всичко е наред.

Настъпи пауза. Явно очакваше да кажа нещо.

— Аз... чудех се как си — казах треперещо. — Не съм те виждала цяла седмица.

— Видя ме днес на английския — каза той рязко — и по биология. По история също.

— Нямам предвид това — отговорих бързо.

Пак мълчание. По-добре да не бях му се обаждала. Ех, ако можех да го забравя.

— Мислех си дали ще дойдеш утре вечер на представлението — продължих аз, — след това можем да се видим.

— Да, предполагам, че ще дойда. Не мога да пропусна големия ти триумф, нали?

Сарказъм ли проявяваше? Не можех да бъда сигурна. Реших да му оставя съмненията си.

— Е, тогава ще се видим след представлението — казах аз — утре вечер.

— Да, разбира се. До утре.

Мълчание.

— Тогава чао, Гари.

— Чао.

И това беше. Затворих телефона, но за момент останах неподвижна — как ми се искаше да не бях му се обаждала, как ми се искаше да го няма, да не ме интересува, да мога да забравя съществуването му.

— Аби? Добре ли си?

Обърнах се. Лаура стоеше на входа и ме гледаше разтревожена.

— Чудех се къде си — каза тя, — толкова се забави...

Усмихнах ѝ се.

— Да, извинявай, аз... трябваше да се обадя по телефона.

— Искаш ли все пак да минем репликите?

— Да, моля те. — Изведнъж потреперих и продължих: — Все пак нека останем вътре. Май захладня.

— Да — каза Лаура, — слънцето се скри.

Тази вечер трябваше да вечерям по-рано заради репетицията, но Лаура ми правеше компания. Бях прекалено нервна, за да ям каквото и да било, но тя настоя да опитам, за да не обидя мисис Харгрийвс. Тя е нашата готвачка и домакиня и ние не бихме искали да я загубим. По средата на яденето майка ми влетя в кухнята, целуна ни и двете и се присъедини на масата.

— Сега няма да ям — каза тя на мисис Харгрийвс, — ще чакам Джонатан.

Джонатан Шерууд беше нейният съпруг и настоящият ми втори баща. Всички нейни предишни мъже бяха работили в театъра, но Джонатан работеше за една фирма и към театъра не изпитваше никакъв интерес. Въпреки това, или може би точно поради това, бракът им беше много успешен. Аз много харесвах Джонатан, независимо, че ми беше втори баща. Въобще бях свикнала с вторите си бащи. Майка ми се разведе с истинския ми баща, когато бях на пет години — той е Вили Дей, филмов актьор, и сега живееше в Лос Анжелос, въпреки че се беше родил в Стоук Нюингтън под името Джоел Скарбник. След него майка ми се беше омъжила за режисьора Антъни Браунинг, но бракът им продължи само няколко месеца. Година след този развод тя се омъжи за Раул Винченцо — друг актьор, но това беше още по-голямо нещастие. Сега беше женена за Джонатан. Бяха изминали пет години и изглеждаше, че той щеше да бъде последният ми баща. Поне така ми се искаше.

Рядко вечеряхме заедно като семейство. През повечето време майка ми отсъстваше — или снимаше филми в чужбина, или играеше в Бродуей. Все пак откакто се омъжи за Джонатан, тя намали задграничните си ангажименти и затова напоследък се виждахме по-често. Нае къща в Страдфорд на Ейвън миналата година, когато беше в Кралската шекспирова трупа, и всички ходехме там през уикендите. Сега репетираше една комедия в Уест енд, което означаваше, че докато траеха представленията, щеше да си бъде вкъщи. Беше репетирала цял ден и сега ни забавляваше с разговори за пиесата, която според нея била ужасна, режисьорът — също, а останалите актьори безнадеждни.

— Но публиката ще я хареса и това е единственото, което има значение.

Слушах я мрачно и си мислех дали нашата публика ще хареса продукцията на Чалфонт „Нашият град“.

Майка ми насочи вниманието си към мен.

— Чакам с нетърпение голямата ти вечер утре, скъпа — каза тя. — Не знаеш какъв късмет имаш, че играеш Емили. Ако и аз имах такъв късмет, когато бях на твоята възраст! Всички ще бъдем там да те аплодираме.

Вторачих се в нея.

— Всички? Кои всички?

Тя погледна замъглено.

— Ами, Джонатан и Лаура, разбира се, поканила съм и някои приятели. Всички умираме да те видим. — Тя засия насреща ми, а сърцето ми се сви. Също и стомахът ми.

Изправих се разтреперана и казах:

— Аз... мисля, че ми прилошава.

Както и очаквах, генералната репетиция беше нещо ужасно. Пет пъти си забравих репликите и в първо действие излязох на сцената не когато трябваше. Но всички направиха грешки, дори Мел, която нямаше никакви думи, успя някак си да падне по очи във венчалната сцена. Осветлението беше каша, звуковите ефекти бяха разместени, а бедният Дани Анджелено така обърка репликите си, че по средата на второ действие изведнъж се оказа, че повтаряме първо.

След това Маги Фарел, известна с лошото си настроение, ни каза право в очите какво мисли за нас. Мисля, че всички се чувствахме разстроени и потиснати, но в крайна сметка Маги направи каквото можа — да ни окуражи, след като ни беше посочила грешките.

— Сега си вървете по домовете и опитайте да поспите добре — каза тя накрая. — И помнете, че ако генералната репетиция се провали, можете да бъдете сигурни, че премиерата ще бъде успешна. Или обратното, разбира се. Нека бъдем убедени, че нашата премиера ще бъде фантастична!

Джонатан ме чакаше с колата, когато най-сетне, залитайки, излязох от училищния театър. Той ме погледна в очите и каза:

— Е, няма да те питам как е минало.

Усмигнах му се признателно.

— Просто ме откарай вкъщи — отвърнах аз — или по-добре някъде далече. Където никой да не ме намери. Може би в България. Или в Хадърсфийлд.

— Не може да е чак толкова лошо — подсмихна се Джонатан.

— Дори по-лошо — изръмжах аз — и не казвай, че не съм те предупредила.

След това потеглихме към къщи в общително мълчание. Щом пристигнахме, отидох право в стаята си и се сгромолясах на леглото, изцедена и изтощена. Беше провал. Ужасен провал. Представлението щеше да бъде ужасно, аз също. И наистина на какво основание си въобразявах, че съм актриса? Бях получила ролята си само заради майка ми.

Надеждата ме напусна. Нищо добро не ме чакаше.

Но аз исках представлението да бъде хубаво. Исках да играя добре. Аз бях добра актриса. Имах талант. Знаех го. И щях да стана звезда. Каквото и да се случеше утре, един ден щях да бъда звезда. Щях да го направя.

Обърнах се и погледнах през прозореца на спалнята. Високо над дърветата една усамотена звезда блещукаше в ясното нощно небе. Внезапно си спомних стихчетата, които обичах да си повтарям, когато бях малка и когато желях да ми се случи нещо. Как беше? А, да. И прошепнах:

*„Звездна светлина, ярка звезда.
Първата звезда, която виждам тази вечер.
Искам да мога, искам да мога.
Нека желанието ми се сбъдне.“*

После затворих очи и повиках мечтата си. Когато отново ги отворих, звездата все още беше там и примигваше в тъмното небе.

— Не ме изоставяй, ярка звезда — прошепнах аз, — ти си моята надежда.

После съм заспала.

ВТОРА ГЛАВА

Винаги съм предпочитала да ходя в театъра колкото е възможно по-рано преди представлението. Нуждая се от повече време, за да успокоя нервите си и да се настроя за ролята, която играя. Премиерата на „Нашият град“ не направи изключение. Джонатан ме докара пред училищния театър час преди представлението. Захвърлих чантата си в съблекалнята и се поразходих по голата прашна сцена, а после долу из залата. Седнах на един стол от последните редове, опитвайки се да забравя пеперудите, които изглежда играеха танц с дървени обувки в стомаха ми.

Има нещо романтично и тайнствено в един празен театър. Тази вечер като че ли залата беше останала без дъх в очакване на тълпите хора, които след час щяха да запълнят седалките. Пред мен се простираше голата сцена, където не след дълго трябваше да убеждавам публиката, че не съм Аби Скарбник — високо момиче с кестенява коса от пети курс в Чалфонт, а Емили Уеб — сериозна млада девойка, която живее в началото на века в Гроверс Корнърс, Ню Хемпшир.

Откъм сцената чух шум, което ми подсказа, че вече не бях сама в театъра — и тогава се появи Джей Хендриксен с една стълба. Той се изкачи на нея и започна да нагласява една от лампите на сцената. Надявах се да не ме види в тъмната зала и извадих късмет. Джей Хендриксен е един от малкото хора в Чалфонт, които не мога да понасям. Както казва Мел, той е живо доказателство, че не всички австралийци са огромни, почернели и красиви. След малко слезе от стълбата и изчезна. Чух да говори с някой, след което се появиха и други гласове. Театърът оживяваше.

Усетих, че нещо се раздвижи зад мен и се обърнах. Маги Фарел беше седнала до мен. Отначало не каза нищо, а се загледа мълчаливо в сцената, опитвайки се да се потопи в атмосферата.

— Ти си като мен — рече тя накрая. — Винаги идвам преди другите, за да бъда известно време сама със себе си.

Кимнах. Харесвах Маги. Тя беше директор на театъра в Чалфонт и режисьор на пиесата. Дребна и силна, с огненочервена коса, която подходеше на темперамента ѝ, Маги ръководеше постановката с твърда и опитна ръка. Тя беше блестящ режисьор, който постигаше такива добри резултати, че театралните агенти и скаути винаги гледаха представлението ѝ. Чалфонт имаше силна театрална традиция. Разбира се, помагаше фактът, че родителите на повечето ученици работеха в шоубизнеса — това се отразяваше на самия театър, който беше напълно екипиран с хубави столове и пълна задкулисна апаратура. Сградата беше подарена на Чалфонт преди години от известен актьор, чиито деца посещаваха училището. Тази традиция означаваше също така, че голяма част от публиката на премиерата ще се състои от известни лица в областта на театъра и шоубизнеса — факт, който никак не успокояваше нервите ми.

— Майка ти ще дойде ли? — попита Маги.

— Да — отвърнах мрачно, — и ще доведе със себе си половината национална театрална трупа.

Маги се усмихна.

— Не се тревожи. Ще се справиш.

— Но след миналата вечер... — започнах аз.

— Забрави за миналата вечер — каза Маги твърдо. — Тази вечер ще бъде различно. По-добре. Ще видиш. — После стана и бързо се отдалечи.

Проследих я как излиза от залата, след което премигнах, тъй като някой пусна лампите. Гласовете във фойето ме подсетиха, че беше крайно време да започна подготовката си за представлението. Чувствах се леко изнемощяла, а сърцето ми биеше като пневматичен чук. Надявах се поне да изкарам представлението, без да повърна върху хората от първия ред.

Когато се върнах в съблекалнята, тя представляваше кошер на суматохата. Останалите момичета от състава бяха дошли и се приготвяха.

Мел привършваше с грима си и развълнувано ми махна, когато влязох.

— Има цветя за теб — каза тя — и картичка също!

Розите бяха от майка ми и Джонатан, а картичките — от Лаура и от Мел. Дори имах телеграма от баща ми в Лос Анжелос:

„Късмет, дете мое. Бих искал да съм там.“

Но нямаше нищо от Гари. Нито цветя, нито картичка, нито каквото и да е друго. Може би нещо щеше да пристигне по-късно. Да, сигурно е така. Гари щеше да донесе нещо със себе си.

Намерих празно място пред огледалото и започнах да се приготвям. До мене Тами-Ан Зийгълър се гримираше като Мисис Соумз — градската клюкарка на средна възраст.

— Тези цветя от Гари ли са? — попита ме тя.

Погледнах я. Отлично знаеше, че не са от Гари.

— Не, от майка ми.

— О, да, великата Максин Андерсън — рече тя и сладко се усмихна насреща ми. — Но така ли трябва да бъде?

— Какво имаш предвид?

— Е, ако не беше майка ти, нямаше въобще да играеш Емили, нали?

Хвърлих ѝ един унищожителен поглед и казах:

— Да пукнеш дано, Тами-Ан. — А после добавих учтиво: — Не си ли губиш времето с този грим. Мисля, че за твоята роля нямаш нужда от такъв.

Тами-Ан остана с отворена уста, а от другата ми страна Мел избухна в хихикания.

— Мел, ще ми помогнеш ли за прическата? — казах аз. — Иначе ще закъснея.

Винаги имам проблеми с косата си — ужасно е гъста и разчорлена. Обикновено това не беше от голямо значение, тъй като това лято ми харесваше да се правя на циганка, но Емили Уеб от Гроверс Корнърс, Ню Хемпшир, не трябваше да изглежда като влачена през плет.

— Достатъчно — каза Мел, оглеждайки ме внимателно, — останалото зависи от теб, момиченце.

— Имаш предвид играта?

— Да, играта. Но ти ще се справиш, Аби. Ще бъдеш чудесна.

Слабо ѝ се усмихнах.

— Успех, Мел — прошепнах.

— И на теб.

Някой почука и Маги Фарел надникна вътре.

— Още десет минути — каза тя. — Размърдайте се, момичета!

— Да се размърдаме? — изкряска Тами-Ан, неузнаваема под средновековния си грим. — Какво искаш да кажеш, Маги?

— Искам да ви пожелаая успех — усмихна се Маги. — Успех на всички! — и изчезна.

Бързо се огледах в огледалото, за да се убедя, че изглеждам сносно, доколкото го позволяваха обстоятелствата, след което излязох от съблекалнята и се свих в един ъгъл зад сцената. Джей Хендриксен и останалите, които отговаряха за декора и осветлението, сновяха напред-назад, правейки последни проверки на лампите и подпорите, а от залата долиташе шума от развълнуваната публика, която запълваше столовете. Затворих очи и се опитах да успокоя нервите си — опитах се да си представя, че съм някъде другаде, но не се получи и отново ги отворих. Останалите актьори дойдоха един по един и мълчаливо застанаха до мен в тревожно очакване на изпитанието.

И тогава лампите в театъра угаснаха, а шумът от разговорите заглъхна и прерасна в тишина. Настъпи пауза, след което силният, убедителен глас на Дани Анджелено проехтя всред смълчаната зала.

— Тази пиеса се нарича „Нашият град“. Написана е от Търнтън Уайлдър...

Беше наш ред. Представлението беше започнало.

Тихо се промъкнах зад сцената до мястото, където трябваше да направя първото си излизане. Тара Ленковски, която отговаряше за реквизита, ме чакаше там с учебниците, които трябваше да нося със себе си. Благодарих ѝ с усмивка и разтреперана зачаках излизането си. Вървеше добре. Репликите звучаха сигурно и убедително, а и ритъмът беше добър. В един момент Дани се запъна и сърцето ми почти изскочи. Но той бързо се съвзе и представлението продължи без прекъсване. После се заслушах в монолога на Дани, който завършваше с моето появяване.

Чаках в тъмното. Ето го моментът. Поех си дълбоко дъх и пристъпих на сцената. Повече не бях Аби Скарбник. Бях Емили Уеб, на път за вкъщи от училище през 1901 година, правейки се на елегантна лейди.

— Не мога, Луис — казах аз, — трябва да се прибера да помагам на майка си. Обещала съм.

След това нямах повече време да се тревожа за публиката, представлението или прическата. Трябваше да се концентрирам, да се превъплътя в Емили Уеб до последната трогателна сцена на гробището и тържествения край на пиесата.

Настъпи дълга пауза след последните реплики на Дани и светлините на сцената постепенно угаснаха. Като че ли публиката нямаше желание да нарушава тишината, както и актьорите, които не искаха пиесата да свършва. После избухна буря от аплодисменти, които изглежда щяха да продължат вечно. Бяхме репетирали три излизания на бис, но трябваше да го направим два пъти повече, за да откликнем на ентузиазма на публиката. Щяхме още веднъж да излезем, но Маги Фарел енергично поклати глава и ние се втурнахме към съблекалните крещейки, смеейки се и плачейки от облекчение и възбуда. Премиерата беше минала и то добре. Представлението беше успешно.

Не си спомням много от останалата част на вечерта — само отделни сцени като отражения в разбито огледало. Помня, че съблекалнята внезапно се изпълни с хора и гръмки гласове, спомням си и това, че в очите на майка ми имаше сълзи, когато тя обви ръце около шията ми и каза, че съм била чудесна. И Лаура беше там, и Джонатан, и Мел, разбира се.

Спомням си, че Маги Фарел ми се усмихна и рече:

— Казах ти!

И Тами-Ан, която скимтеше:

— Мисля, че майка ти е великолепа.

И тя наистина беше великолепа — висока, грациозна и елегантна, изглеждаше години по-млада, радваща се на хвалебствията на другите около нея. Не беше честно, помислих си. Защо не бях наследила тази лъскава руса коса, тези стройни крака и бедра.

Тогава Тами-Ан ми каза с ужасния си глас:

— Вземам си думите обратно. Беше чудесна в ролята на Емили. Никой не би го направил по-добре...

И аз обвих ръце около нея, за голяма нейна и моя изненада. Спомням си и други лица и други гласове. Спомням си и една ниска, пълна жена с очила, която каза, че била Бевърли някоя си, от театралната трупа „Зебра“, и че моята игра била направо трогателна.

Един спомен е по-силен и по-жив от другите.

Спомням си, че се оглеждах из стаята и говорех на Мел:
— Къде е Гари? Каза, че ще дойде. Не може да е забравил.

Мел каза успокояващо:

— Трябва да е някъде тук. Всеки момент ще се появи.

— Може би не е успял — промърморих аз, — може би е решил да гледа пиесата утре.

Точно тогава, в суматохата, Джей Хендриксен каза:

— За Гари Голдман ли говорите? Той дойде. Видях го в антракта.

— Сигурен ли си? — попита Мел.

— Разбира се — Джей беше възмутен, — беше с... как се казваше. Ти я знаеш. Рейчъл Тингълми.

— Рейчъл Куин? — казах аз.

— Да, точно така — отвърна Джей весело, — тази вечер Гари беше на представлението с Рейчъл Куин. Страхотна мадама! Определено знае как да ги сваля.

Както бях споменала, Джей Хендриксен е един от малкото хора в Чалфонт, които наистина не мога да понасям.

ТРЕТА ГЛАВА

Тази нощ спях лошо. Въпреки че си легнах доста след един, бях толкова възбудена от събитията вечерта, че останах будна часове след това. След премиерата нямаше парти — Маги щеше да организира едно в къщи след последното представление в събота, но Мел, Антон и някои други дойдоха у дома да празнуваме. Чак когато всички си отидоха, си спомних за Гари и докато лежах будна в леглото през нощта, непрекъснато виждах ухиленото лице на Джей Хендриксен и чувах веселия му глас: „Тази вечер Гари беше на представлението с Рейчъл Куин“. Не беше вярно, разбира се. Гари никога не би направил нещо толкова жестоко. Той знаеше колко държах на него и колко много исках да бъде на представлението, за да сподели успеха ми и да се забавляваме заедно вечерта. Джей грешеше. Видял е някой друг, някой, който е приличал на Гари. Или лъжеше. Не, нещо трябва да се е случило, за да попречи на Гари да дойде. Сигурно на другия ден, когато отидех на училище, Гари щеше да ме чака с куп извинения, нетърпелив да разбере как е минало.

Но докато нещастно гледах тавана на спалнята си, жадувайки за сън, всъщност знаех, че само залъгвам себе си. Гари не се интересуваше от мен, нито от представлението. Ако наистина се интересуваше, щеше да дойде зад кулисите и да ме види, или щеше да ми изпрати картичка, или...

И двете с Лаура се успахме, така че сутринта трябваше да хапнем набързо и да тичаме към Рослин Хил за автобуса. Нямаше да бъде нечестно, ако въобще не бяхме отишли на училище, но до края на срока оставаше само седмица и часовете не можеха да бъдат пропуснати само заради една пиеса. След това идваше ваканция — дълги, прекрасни дни, в които можеш да не правиш нищо. Когато пристигнахме в Чалфонт, се чувствах много по-весела. По дяволите

Гари Голдман. Всичко, което имаше значение за мен, бяха оставащите представления на „Нашият град“ и мисълта как да прекарам лятото.

Дани Анджелено тъкмо влизаше в училищния двор, когато се засякохме и тримата тръгнахме заедно. Разприказвахме се за пиесата. Дани е един от най-хубавите хора, които познавам — има свежо, приветливо, луничаво лице и слънчев характер. Защо не можех да си падна по някой като него, вместо по такъв грубиян като Гари Голдман? Казвах си, че ми трябва време да го разбера, но си имах и своите съмнения. Докато приближавахме училищната сграда, аз се убеждавах, че ми беше отредено от съдбата да прекарам остатъка от живота си като лудо се влюбвам в безсърдечни подлизурковци.

Тази лятна утрин Чалфонт изглеждаше особено привлекателен. Главната сграда едно време е била викториански замък и имаше много кулички и оцветени стъклени прозорци. Модерната сграда с класните стаи е била построена доста по-късно, но е скрита зад замъка, така че никакви блестящи стъкларии и бетон не можеха да развалят първите впечатления на посетителя. Хора, които идват тук за първи път, обикновено са изненадани, че въобще има училище. То е закътано зад осеяната с дървета улица в гората Свети Джон, а игралните площадки и сградите са скрити от къщи и блокове. Всичко, което един минувач може да види, са елегантните каменни колони, обграждащи входа на алеята, и малък дискретен надпис до тях, на който пишеше „Училище Чалфонт“.

Първият ми час беше по английска литература с Джим Къртис. Пристигнахме точно навреме. Всъщност, с Джим почти се сблъскахме на вратата. Щом ме видя, той се усмихна и театрално ми се поклони.

— Моите поздравления за пиесата — каза той, — чух, че снощи си била страхотна.

— Елате и се убедете сам — отвърнах му аз, докато сядах на обичайното си място до Оливия Стрикланд.

— Имам такова намерение — каза Джим, — ще дойда в събота. Между другото — обърна се той към класа — нека насочим вниманието си към Макбет.

Джей Хендриксен високо изръмжа, а Джим му се намръщи.

— Да, зная, че не е толкова забавно като „Нашият град“, Джей, но „Макбет“ е пиесата, която ще ти трябва за дипломата. Така че нека залегнем над нея.

Обърнах се, за да потърся с очи Гари. Класовете в Чалфонт са малки, по английска литература сме четиринадесет и не ми трябваше много време, за да открия, че от него нямаше и следа.

Рейчъл Куин беше тук все пак, вперила поглед в нейния „Макбет“, като че ли от това зависеше животът ѝ. Гневно я погледнах, исках да ме погледне и тя, за да срещне погледа ми, но тя не отделяше очи от книгата. Всъщност, едва ли можех да я обвинявам. Вината не беше нейна. Нямах нищо против Рейчъл Куин — признавам, че винаги съм я харесвала. Тя се обличаше най-хубаво от всички в класа и въобще не бях изненадана, че Гари я е поканил да излязат. Ако наистина е било така. С лъскавата си руса коса и тесните си джинси тя беше много по негов тип, отколкото аз. Моят стил беше много попретрупан и наистина не пасвах на гладкия и прекалено хладен имидж на Гари. Не, Рейчъл Куин беше много повече негов тип.

В този момент зърнах Мел, седнала на обичайното ѝ място до Дани Анджелено. Очите ѝ срещнаха моите и тя ми се усмихна съчувствено. Сигурно ме беше видяла да гледам към Рейчъл и беше разбрала какво ми е. Това е едно от нещата, които най-много харесвам у Мел — изглежда тя винаги знае инстинктивно какво мисля и какво чувствам. Взех решение да говоря с нея и да я попитам какво да правя с Гари.

Отново насочих вниманието си към класа. До мен Оливия Стрикланд ни разказваше всичко, което знаеше за призрака на Банко, а то беше твърде много. Оливия е най-умната ученичка в класа — една от причините, поради които седя до нея, е надеждата ми, че ще мога да възприема поне част от нейния интелект. От другата ми страна Лий Нелсън си драскаше нещо върху своята книга. Баща му е посланик на една от Карибските държави — никога не ще запомня коя точно.

Около половината клас, и въобще по-голямата част от учениците в училището, са от други националности и тази интернационалност е една от най-хубавите черти на Чалфонт. Малките класове и непринудената атмосфера също имат привлекателната си страна. Хората знаят, че децата им ще получат индивидуално внимание, което би било трудно да се постигне в по-големи и по-обикновени училища. А и фактът, че повечето учат за международна диплома, която се признава навсякъде по света, прави от Чалфонт идеално място за идващите от други страни. Аз бях една от малкото в класа, които

винаги са живели в Лондон и нямах намерение да го напускам. Поне не за постоянно.

Така стана, че не ми се удаде да говоря с Мел след часовете. Бях се втурнала надолу по коридора след нея, когато ме спря секретарката на директора, размахваща бял плик срещу мене.

— Това е за теб и пристигна тази сутрин, Абигейл — каза тя, — препоръчано е. Моля те — продължи раздражено, — направи така, че пощата ти да бъде доставяна на домашния ти адрес.

Опулих се след отдалечаващата ѝ се фигура и след това погледнах плика. Беше адресиран така:

„Абигейл Скарбник, или тъй наречената Емили Уеб,
училище Чалфонт“

Съдържаше лист дебела кремава хартия. Хвърлих поглед към подписа: „Джейсън Хенинг“. Джейсън Хенинг... Не познавах никого с това име. Дори не познавах никого с името Джейсън. Сигурно има някаква грешка. И тогава си спомних, че съм чувала това име преди. Мисля, че беше някакъв директор. Да, точно така. Джейсън Хенинг беше директор на театрална трупа „Зебра“. Бях чувала хора да го познават, но не знаех много за него или за трупата. Отново се върнах на писмото. В него пишеше:

„Скъпа Абигейл Скарбник,
Моята асистентка Бевърли Вайс посети «Нашият град» миналата вечер и беше очарована от Вашата игра. Чудя се дали няма да бъдете заинтересована да се присъедините към един младежки театрален проект, който възнамерявам да осъществя това лято със «Зебра». Става въпрос за специална продукция на «Венецианският търговец» от Шекспир. Мисля, че има роля за Вас, която бихте изиграли перфектно. Моля Ви, телефонирайте ми, за да ми дадете отговор.“

Искрено Ваш: Джейсън Хенинг.

Гледах писмото с изумление. Препрочетох го, за да се убедя, че не сънувам. Не, не сънувах. Това беше — черно на бяло. Предлагаха ми роля в пиеса. Джейсън Хенинг ме искаше — мен, Аби Скарбник, да играя в една от неговите продукции. Не забелязвах другите ученици, които минаваха край мен на път за следващия час. Всичко, което виждах, беше името ми, изписано със светещи букви над входа на театъра: „Абигейл Скарбник във «Венецианският търговец». Режисьор Джейсън Хенинг.“ Не чух звънеца, който известяваше началото на часа, а само шума от гръмотевичните аплодисменти и гласа на Андрю Лойд Уебър, който ми предлагаше водеща роля в следващото си шоу. Точно тогава някой ме сръга и аз си спомних къде съм. В коридора нямаше никой, с изключение на Джим Къртис, който ме наблюдаваше със замислено изражение на лицето си.

— Добре ли си, Аби? — попита той.

Дарих го с една от най-ослепителните си усмивки.

— Чувствам се чудесно — засиях аз, — дори прекрасно — и се втурнах към стая номер 24 за часа по история.

Най-после хванах Мел в междучасието. Има едно място под дъбовете на далечната страна на двора, където редовно се срещаме и аз я намерих да седи там сама и да яде ябълка. Седнах на тревата до нея и размахвах писмото на Джейсън Хенинг пред лицето ѝ.

— Не мога да повярвам — каза тя, щом го прочете. — Аби, но това е чудесно! — Очите ѝ светеха от възнение. — Винаги съм знаела, че ще го направиш — продължи тя, — винаги съм знаела, че ще бъдеш звезда.

— Пази се, Холивуд, идвам! — засмях се аз и добавих кисело: — Все още не съм звезда, Мел. Но може би това е началото. Кой знае?

Взех писмото от ръцете ѝ и отново го прочетох, май за тридесет и четвърти път.

— Познаваш ли го този Джейсън Хенинг? — попита Мел.

Поклатих глава.

— Само по име. Мисля, че майка ми го е споменавала, не знам. Разбира се, чувала съм за театралната труппа „Зебра“. Мисля, че правят главно експериментални пиеси. Не съм сигурна.

— Но какъв шанс само, Аби! — каза Мел. — Пък и „Венецианският търговец“. Може би иска да играеш Порция. Сега ми

дължиш една милост — дай ми автограф, преди да станеш толкова велика, че да не можеш да говориш с мен.

Побутнах я приятелски и се изправих.

— Хайде — казах аз, — искам поне в един час днес да вляза навреме.

— Кога ще се обадиш на Джейсън Хенинг? — попита Мел, когато се отправихме към сградата на училището. — Говори с него по обяд, за да мога да слушам и аз.

— Шегуваш се — казах аз, — няма да мога да запазя самообладание.

— От друга страна, може би е по-добре първо да говориш с майка си.

— Ще ѝ кажа, след като всичко се уреди. Ще го направя сама, Мел, без чужда помощ. Ще го направя сама.

Накрая реших да изчакам и да се обадя на Джейсън Хенинг, когато се прибера след училище. Телефонът в Чалфонт не е на достатъчно дискретно място, а не ми се нравеше идеята да се обадя от телефонна кабина. В къщи поне можех да говоря необезпокоявана, при положение, че Лаура не подслушваше на деривата. Не че тя беше способна на нещо толкова коварно, но любопитството може да накара хората да вършат смешни неща. Реших да не ѝ казвам още за писмото на Джейсън, за по-сигурно. Накарах и Мел да обещае да не издава нищо, докато няма конкретен резултат.

Едва дочаках края на деня. Сериозно бях решила на обяд да си отида вкъщи и да пропусна следобедните часове, накрая се отказах. Не би било честно към училището, а и към мен самата. В Чалфонт има много малко правила и задължения и учениците от пета и шеста степен можеха да идват и да си отиват, когато искат, при положение, че посещават всички часове. Само аз щях да загубя, ако не отидех. А и не си струваше само заради едно телефонно обаждане. Бях изнемощяла от вълнение и съмнения след края на училището. Предстоящото представление на „Нашият град“ тази вечер изглеждаше много по-малко ужасяващо от един разговор по телефона с Джейсън Хенинг.

Извиках едно „Ще се видим довечера“ на Мел и се втурнах надолу по алеята. Бях така решена да стигна до спирката възможно най-бързо, че отначало не чух виковете зад себе си. Чак когато гласът

дойде по-близо и една ръка ме докосна по рамото, спрях, обърнах се и видях Гари, който ми се усмихваше.

— Ей, защо бързаш? — каза той. — Или може би ме отбягваш?

Вторачих се в него смаяно като рибка. Напълно бях забравила за Гари. Бях забравила всичко за Гари и за Рейчъл Куин и за предишната вечер, когато не бях го видяла след представлението. От всичко това трябваше да си извадя урок, което не ми отне много време.

— Не, не те отбягвам, Гари — казах аз възможно най-хладно, — мисля, че ти ме отбягваш.

Той се раздвижи смутено.

— Хайде, не се шегувай! Не съм те отбягвал, Аби. Опитвах се да те намеря. Исках да ти кажа колко добра беше в пиесата и...

— Миналата вечер ти ме отбягваше — казах аз, — не се появи след представлението. Не ми изпрати картичка, не ми се обади, нищо. Дори не знаех, че си там, докато не го научих от друг.

— Да, добре. Съжалявам, но...

— Рейчъл хареса ли пиесата? — Опитвах се да не звучи така остро, както го чувствах, но не ми беше лесно.

— Да, хареса я. Но виж, Аби, взех я само за компания. Не си очаквала да отида на представлението сам, нали? Какво трябваше да направя? Да седна там сам и всеки да ми се смее? Поканих Рейчъл за компания, това е всичко.

— О, хайде, Гари — казах отегчено, — не съм толкова глупава, колкото ме мислиш. Наистина ли очакваш да ти повярвам?

Сега Гари беше престанал да се усмихва. Вместо това ме гледаше хладно, като че ли аз бях нещо, което бе открил под някакъв камък.

— Не ме интересува дали ми вярваш или не — каза той, — пък и какво значение има за теб с кого излизам? Всичко, което те интересува, е тази проклета пиеса. За мен повече нямаш време. Всичко, за което говориш, е пиесата и сцената. Само за това мислиш. Само то те интересува.

Погледнах го.

— Предполагам предпочиташ постоянно да мисля за тебе. Това е голяма изненада, Гари, но ти не си най-важното нещо на този свят. Не си най-важното нещо в моя живот. Мога да направя по-полезни неща, отколкото да ти повтарям през цялото време колко си прекрасен.

Защото, повярвай ми, ти не си! — Завъртях се на пети и тръгнах отново надолу. Лицето ми беше почервеняло от гняв.

— Та ти дори не си добра актриса — провикна се Гари след мен. — За коя се мислиш, по дяволите? За Мерил Стрийп?

Заковах се на място и бавно се обърнах с лице към него.

— Гари, мисля, че ще е по-добре, ако спрем да се виждаме.

Той избухна в смях.

— Да се виждаме? Слушай, ние сме спрели да се виждаме от седмици. От деня, в който започна репетициите на пиесата. Доколкото усещам, вече дори не сме и приятели.

— И това ме радва — щракнах с пръсти.

Гледахме се още няколко мига, обърнах се и завинаги напуснах Гари и неговия живот.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бях се поуспокоила, когато пристигнах в къщи. Поне бях спряла да треперя и да се чувствам омаломощена от гняв. Качих се горе да се преоблека и освежа, после пак слязох долу и се упътих право към телефона. Имах да проведя два важни разговора. Единият беше с Джейсън Хенинг, разбира се, но той трябваше да почака. Първо имах нужда да поговоря с Мел. Трябваше да поговоря с някой за Гари, трябваше да го изключа веднъж завинаги от живота си.

За щастие, Мел си беше у дома. Едно от многото неща, които харесвам у нея е, че тя е чудесен човек, с когото можеш да споделиш мъката си. Тя знае винаги какво точно да каже и обикновено съветите ѝ са разумни, без да бъдат покровителствени. Най-важното е, че каквото и да кажа, знам, че ще си остане само между нас двете. Все пак, понякога изпитвам желание да бъде и обратното. Но Мел е много потаен човек и рядко се доверява на мен или на който и да е друг, поне доколкото знам. Мина доста време, преди да разбере, че тя и Антон ходят. Единствената ѝ грешка е, че изглежда неспособна да разбере колко е привлекателна.

Мел ме слушаше търпеливо, докато ѝ разказвах случилото се между мене и Гари, а когато накрая спрях да си поема дъх, каза:

— Аби, наистина мисля, че това е най-доброто. Гари е най-големият грубиян на света. Добре, че си се отървала от него, повярвай ми.

Надявах се, че е права и ѝ го казах. Тогава тя продължи:

— Все пак жалко, че е станало на публично място. Току-що ми се обади Тами-Ан Зийгълър, за да ми каже как сте се карали на алеята. Не е пропуснала нито дума.

— О, не! — простенах аз. — Сигурно вече знае цял Чалфонт.

— Нищо — рече Мел успокояващо. — Поне си скъсала с Гари. Това е важното.

— Надявам се Рейчъл Куин да съзнава в какво се впуска — казах аз.

— Не се тревожи за нея — рече Мел бързо. — Рейчъл е опиянена. Тя е глупава, повярвай ми.

— Да му мисли — казах аз.

След това Мел смени темата.

— Обади ли се на Джейсън? Какво ти каза? Хайде, нямам търпение да науча.

— Още не съм говорила с него — обясних аз. — Искях първо да говоря с теб за Гари. И се радвам, че го направих. Мел. Сега се чувствам много по-добре. Виж какво, ще ти се обадя пак, щом говоря с Джейсън, става ли?

— Добре. Чао, Аби.

Отне ми поне десетина минути, докато събера кураж и набера номера на Джейсън Хенинг. Когато накрая го направих, даваше заето. След пет минути опитах пак и ми отговори отегчен женски глас, който ми нареди да почакам, докато го намери. До момента, в който се обади Джейсън, бях така ужасена, че едва можех да говоря. Все пак, той бързо ме окуражи. Изглеждаше удовлетворен, че съм му се обадила, след което се отплесна да ми разправя колко била впечатлена асистентката му от играта ми като Емили — ако в този момент някой подслушваше, с основание би си помислил, че Джейсън говори с Джейн Фонда. Като че ли бях номинирана за Оскар.

— Предполагам знаеш, че „Зебра“ е пътуваща трупа — каза той най-сетне, — повечето време пътуваме из страната и представяме продукцията си, въпреки че всяка година правим по един сезон в Лондон. Сигурно си гледала наши представления.

Не бях, но не се издадох. За щастие, Джейсън не изчака да чуе отговора ми.

— Всяко лято правим специална продукция, като ползваме талантиливи младежи от лондонските училища — продължи той, — понякога те самите търсят контакт, но преди всичко ние ходим и гледаме местни училищни представления, за да подберем най-подходящите актьори. Така открихме и теб, разбира се.

Скромно промърморих нещо в слушалката, но той не обърна внимание.

— Репетираме около три седмици след началото на ваканцията, след което даваме седмични представления някъде в Лондон — може би студио Ривърсайд, шоу или Пимлико — и тогава правим няколко

представления извън града. Но — продължи той въодушевено, — сигурен съм, че знаеш всичко това. Нашите годишни младежки продукции са много високо ценени — и той поверително снижи гласа си, — те често водят до по-големи перспективи за нашите млади актьори.

— Сигурна съм, че е така — изграчих аз.

— Така че, надявам се, желаеш да се присъединиш към нас във „Венецианският търговец“ това лято. При положение, че нямаш други ангажименти, разбира се.

— Нямам други ангажименти — казах аз. — Никакви.

— Добре — каза Джейсън бързо, — можеш ли да дойдеш утре, за да ни почетеш? Добре. Няма да бъде истинско прослушване — просто трябва да разберем дали си подходяща за ролята, която имаме предвид. Сигурен съм, че няма да има проблеми, но най-добре е да се убедим окончателно, особено ако не си играла много Шекспир. Добре тогава. До утре сутринта, да кажем... в единадесет?

— Ще бъда там — казах разтреперано и затворих.

За момент останах до телефона, опиянена от това, което бях чула. Не можех да повярвам. Джейсън Хенинг ме канеше за лятната си продукция. Мен! Щях да играя в добра продукция, в добър Лондонски театър. А кой знае какво може да се случи след това? Би могло да има други предложения, други представления, други театри. Най-хубавото беше, че Джейсън Хенинг ме канеше мене, Аби Скарбник, заради таланта ми, а не защото бях дъщеря на Максин Андерсън. Той дори не знаеше, че съм й дъщеря. Всичко това бях постигнала сама. Щях да се справя сама. Сама.

Но първо трябваше да се обадя на Мел, за да й кажа. След това трябваше да проверя дали имам „Венецианският търговец“.

Тази вечер отидох в театъра на Чалфонт час и половина преди началото на представлението. Трябваше ми доста време да търся копие на „Венецианският търговец“, но най-после намерих едно в кабинета на последния рафт, затрупано от стари ръкописи на майка ми. Гледала съм пиесата няколко пъти, когато бях малка — майка ми играеше Порция в един спектакъл на националния театър, но не си спомнях нищо, освен един лихвар на име Шейлок, който искаше да прекрати

договора си с един неплатежоспособен клиент. Спомням си майка ми в ролята на Порция, предрешена като адвокат на процеса срещу Шейлок и колко красива изглеждаше накрая, когато се скараха с любовника си за един пръстен. Порция беше една от най-известните героини на Шекспир — щеше да бъде чудесно, ако Джейсън Хенинг ме поканеше да играя точно нейната роля. Взех книгата, отидох в градината и бях се зачела в нея, когато мисис Харгрийвс ме извика за вечеря.

Бях решила да не казвам на другите за проекта на Джейсън. Съществуваше някаква опасност да си промени мнението, след като ме чуе на следващия ден и щеше да бъде унижително да им кажа, че съм се провалила. А и определено не исках майка ми да знае за предложението, докато нямаше едно или друго решение. Последното нещо, което бих допуснала, беше тя да отиде зад гърба ми при Джейсън Хенинг и да използва влиянието си в моя полза. Не, нямаше да кажа на никого, преди да получа определен резултат. С изключение на Мел, разбира се, но можех да разчитам на нея, че ще мълчи.

След вечерята се върнах в стаята си да дочета пиесата, поради което закъснях доста за Чалфонт. И понеже главата ми беше пълна с „Венецианският търговец“, Порция и Джейсън Хенинг, играта ми тази вечер не беше за пред хората. Направих глупави грешки, а в последната, най-важната сцена, направо забравих думите си.

След представлението отбягнах погледа на Маги Фарел — не исках да видя разочарованието, изписано на лицето ѝ. Но не можех да отбягна останалите от състава в съблекалнята. Никой не се оплака и не каза нищо за грешките ми, но забелязах, че Елейн Пичило и още един-двама любопитно ме наблюдаваха.

Разбира се Тами-Ан Зийгълър накрая наруши напрегнатата тишина.

— Жалко за твоята игра тази вечер, Аби — каза тя, докато сваляше средновековния грим от лицето си. — Все пак не е лесно да се концентрираш върху ролята си, след като най-хубавото момче от Чалфонт ти каже да се разкараш.

Затворих очи и започнах да броя до десет. Внушавах си да не ѝ обръщам внимание. Но не беше лесно. Всъщност, беше невъзможно. Отворих очи и казах:

— Грешно си разбрала, Тами-Ан. Аз му казах да се разкара, а не той на мен.

— Така ли? — Тя се обърна и ме погледна с подигравателна изненада. — Не ми прозвуча по този начин, аз бях там.

— Да — щракнах с пръсти, — развяваш ушите си навсякъде, а както обикновено, те само за това стават.

Тами-Ан ахна.

— Само минутка почакай, Аби Скарбник — каза тя, — нека ти кажа, че...

— Не — прекъснах я аз, — нека аз ти кажа. Ти си...

В този момент зърнах отражението на Мел в огледалото и млъкнах. Тя гледаше право в мен, право в очите ми. Щом улови погледа ми, тя едва забележимо поклати глава и се усмихна.

И аз ѝ се усмихнах. Да, Мел беше права. По-добре да си замълча. Както обикновено, бях попаднала в капана на Тами-Ан. Тя си умираше да предизвиква свади. Най-доброто, което можах да направя, беше да я пренебрегна. Да я пренебрегна напълно. Прибрах си гримовеите в чантата и станах.

— Искаш ли да те закараме, Мел? — казах весело. — Джонатан чака отвън с колата.

Мел засия срещу мен.

— Благодаря — отвърна тя, — само минутка.

— Не бързай — казах ѝ, — цялото време на света е наше. — Бавно тръгнах да излизам и на вратата се обърнах. — Съжалявам за тази вечер, момичета. Утре ще бъде по-добре. Обещавам! — И после: — Лека нощ, Тами-Ан — добавих възможно най-сладко, — да спиш добре.

И излетях от стаята заедно с Мел, която ме следваше отблизо. На излизане от училището ѝ казах:

— Е, тази вечер играта ми беше безнадеждна, но със сигурност ги закопах в съблекалнята!

Мел се ухили.

— Там беше страхотна. Но не се тревожи, Аби. Утре ще бъде по-добре. Убедена съм.

— Надявам се — казах аз, — разбира се, че се надявам.

Но когато казах това, аз съвсем не мислех за училищното представление. Не мислех за ролята си на Емили Уеб. Мислех за срещата си в единадесет на другата сутрин. Мислех за прослушването при Джейсън Хенинг.

ПЕТА ГЛАВА

Офисите на театралната група „Зебра“ се оказаха в бивша църква в Чолк Фарм. Естествено, пристигнах много по-рано и трябваше да скитам по околните улици поне петнадесет дълги минути. Това само ме изнерви още повече и когато пристигнах в църквата, треперех от страх.

От сутринта ме беше обзела паника. Всъщност, денят бе започнал достатъчно обнадеждаващо: когато се събудих, грееше слънце и аз бях изпълнена с вълнение от мисълта за предстоящото прослушване при Джейсън Хенинг. Но точно когато се чудех какво да облека, започнаха проблемите. Какво би трябвало да се облече за едно прослушване? Исках да изглеждам особено този ден, но изведнъж всичките ми дрехи ми се сториха стари и еднообразни. Или ярки и вулгарни. До момента, в който реших да сложа най-хубавите си джинси и една бяла блуза, която бях взела от Мел преди седмица и не бях върнала, ставаше десет часа и само трябваше да се среща, преди да се втурна нагоре по хълма към станцията на метрото. Бях планирала спокойно начало на деня, така че да пристигна на прослушването уверена, убедителна и впечатляваща. Вместо това пристигнах без дъх от напрежение и се чувствах, като че ли не бях спала цяла седмица.

Сградата изглеждаше празна, когато бутнах вратата и влязох вътре. Озовах се в малък коридор. Вратите от двете му страни бяха затворени. На една от тях пишеше „Справки“, затова почуках на нея и зачаках. Нямаше отговор, така че аз я отворих и надникнах в стаята. Беше офис с две разхвърляни бюра и пишеща машина, но вътре нямаше никой.

Върнах се в коридора и се зачудих какво да правя. В дъното се виждаше двойна врата. Отворих я и се намерих в голяма висока стая. По-голямата част от пода беше гола и прашна, но стените бяха облепени с фототапети, а върху тях бяха окачени екстравагантни предмети: статуи, мечове, позлатени столове и мраморна балюстрада. Тази огромна стая приличаше едновременно на склад, работилница и

зала за репетиции. Огледах се възхитена, потапяйки се в атмосферата, и се изпълних с вълнение при мисълта, че мога да стана член на тази трупа и да използвам един от тези предмети на сцената.

Внезапно вратата се затвори зад мен. Стреснах се от уплаха и се обърнах с лице към ниска, пълна жена с очила. Тя ми се усмихна и каза:

— Здравей! Ти трябва да си... о, вече съм започнала да забравям.

— Абигейл Скарбник — казах бързо.

— Разбира се, Абигейл. Колко хубаво, че отново се виждаме, Абигейл. — Тя пристъпи към мен и си стиснахме ръцете. — Извинявай, че закъсняхме — продължи тя, — но... но просто едно от онези неща, които... Надявам се, че ме помниш. Аз съм Бевърли. Бевърли Вайс. Официално — представителен директор на организацията, но всъщност — главен управител.

Нервно ѝ се усмихнах.

— Надявам се, че не съм закъсняла. Нямах никой наоколо, затова си позволих...

— О, господи, разбира се, че не си закъсняла. Аз закъснях. И Джейсън. Тук ли е?

— Не съм го виждала — казах аз, — не видях никой.

— Той ще дойде всеки момент — рече Бевърли. — Виждам, че се наслаждаваш на помещението ни.

— Очарователно е — казах аз, — всички тези неща...

— Страхувам се, че мястото е малко. Всичко правим тук. Репетиции, декори, всичко. Не че използваме много декори. Тъй като предимно пътуваме, колкото по-малко носим със себе си, толкова по-добре. Предпочитаме публиката ни да използва въображението си.

— Ако има такова — прогърмя един дълбок глас зад нас. — Съжалявам, че закъснях. Ти сигурно си Абигейл. Добре дошла в „Зебра“, Абигейл.

Джейсън Хенинг беше дребен и жилав, с очи като малки камъчета. Той ме погледна мълчаливо, след което се намръщи и каза:

— Изглеждаш различно. Какво си направила със себе си?

Загледах го учудена.

— Не знам какво имате предвид.

— Дрехите, косата. Не си това, което си представях. Нищо — продължи той, — този селски вид ще свърши добра работа. Приличаш

на италианка. Предпочитам косата ти да бъде пусната. Дръж я така.

Не знаех какво да кажа, но това нямаше значение, тъй като Джейсън не ми даваше възможност.

— Добре, Абигейл — продължи той бързо. — Бевърли е харесала играта ти в „Нашият град“ и ние мислим, че можеш да бъдеш човека, от когото се нуждаем за нашата младежка продукция това лято. Както вече ти казах, има една роля в „Търговецът“, която имаме предвид, но първо бих искал да чуя как четеш.

— Случайно зная няколко реплики от пиесата — казах аз, — ако желаете да ги чуете... — Не му казах, че бях ги научила специално.

Джейсън не изглеждаше впечатлен, но махна с ръка и каза:

— Да, разбира се.

Той отстъпи няколко крачки назад и седна на пода. Бевърли ми се усмихна окуражително и се присъедини към него.

— Когато си готова — каза Джейсън, — няма да те бавим много.

Слабо му се усмихнах, поех дълбоко дъх и започнах с известната реплика в пиесата:

„Стойността на милостта не е преувеличена.

То падна като нежен дъжд от небето върху мястото долу.“

Гласът ми трепереше от нервност и знаех, че звучи ужасно. Но не можех да спра. Трябваше да продължа.

За щастие, след още няколко реплики Джейсън ме прекъсна и каза нетърпеливо:

— Да, да, много добре, много добре. Знаеш ли още нещо?

— „Ти ме виждаш, лорд Басанио, такава, каквата съм“ — казах аз. — Знам това.

— Така си и мислех — рече Джейсън малко отегчено според мен. — Нека го чуем тогава.

Сега се чувствах по-убедителна и знаех, че този втори монолог звучеше по-добре от първия. Въпреки това Джейсън ме прекъсна преди края и ме помоли да прочета една сцена от пиесата заедно с Бевърли, която щеше да чете другите роли.

— Добре — каза той, щом свършихме. Погледна ме за миг дълбоко замислен и после попита: — Можеш ли да пееш?

— Да пеея? — погледнах го изненадана. Защо, за бога, искаше да знае това?

— Да, да пееш — повтори той подразнен, — можеш ли да пееш?

— Малко — отвърнах аз, — така мисля.

— Изпей ми нещо.

— Какво?

— Каквото и да е. „Бог да пази кралицата“, „Честит рожден ден“ — каквото и да е.

Настъпи тишина. Понапъгнах си мозъка и накрая, чувствайки се доста глупаво, изпях два стиха от „Рудолф, червеноносият елен“.

— Да, добре — каза Джейсън сериозно, щом завърших, — твърде приятен глас, което не може да се каже за песента. — После ми се усмихна и ми намигна. — Благодаря ти, Абигейл. Няма да те задържам повече. Ще се свържа с теб някъде следващата седмица. Трябва да видя и други хора, разбира се, но съм сигурен, че няма да има проблеми.

— Благодаря ви, мистър Хенинг — промърморих аз, докато той с бързи крачки изчезна през двойната врата.

Тогавя Бевърли стана и пристъпи към мен.

— Ти четеш много добре — каза тя. — Надявам се, че ще получиш ролята.

— Благодаря — отвърнах, — и аз се надявам.

— Ще те изпратя — рече тя и ме съпроводи до вратата. После се спря и ми се усмихна сърдечно. — Всичко хубаво, Абигейл. Убедена съм, че скоро ще се присъединиш към нас.

Замаяна тръгнах към метрото. Свърши. Прослушването беше свършило. Сега оставаше единствено да чакам. Ех, ако не бях толкова напрегната, щях да си кажа репликите по-добре, щях да звуча по-убедително... ако можех пак да се явя, сигурно щях да се представя наистина добре. Може би, ако се върнех и помолех...

Замаяното ми състояние продължи през целия път до вкъщи и през останалата част на следобед. Но когато ми се обади Мел, за да разбере какво е станало, мечтата ми бързо започна да се изпарява. Докато ѝ разказвах за Джейсън, Бевърли и прослушването, проумявах колко ужасно се бях представила. Сега Джейсън за нищо на света не

би ми дал ролята — нали беше видял, че не мога да играя сносно. Изтръпнах от страх, когато си спомних треперещия си нервен глас, с който изпях „Рудолф, червеноносия елен“.

— Но Бевърли те е видяла, че играеш добре — напомни ми Мел. — Спомни си, че те е гледала, тя знае какво можеш всъщност.

Тогавя се успокоих. Както обикновено, Мел беше права. Поне Бевърли знаеше, че всъщност на сцената не звуча като задушено пиле. Всичко, което трябваше да направя сега, беше да чакам, да чакам телефонното обаждане.

— Що се отнася до пиесата — продължи Мел, — не забравяй последното представление тази вечер. И празненството у Маги след това.

— Разбира се, че няма да забравя — казах весело, — ще се видим, Мел. Чао.

През останалата част от деня се опитах да забравя „Венецианският търговец“ и да мисля за „Нашият град“. Беше важно за мен да се реабилитирам за ужасната ми игра предишната вечер. Трябваше да играя по-добре от всякога, дори само за да покажа на Тами-Ан Зийгльър, че Гари не ме интересува. Освен това бях задължена на Маги Фарел. Не можех да я изоставя отново.

Но нямаше нужда да се тревожа. Тази вечер всичко с представлението беше наред. Всъщност, последният спектакъл на „Нашият град“ беше най-добър. Знаех, че Маги беше доволна, тъй като не каза нищо, когато след това дойде в съблекалнята. Тя просто ни погледна с искрящи очи и бавно кимна, преди да излезе тихо от стаята.

Има някаква особена меланхолия при последното представление на една пиеса. Всички бяхме въодушевени и развълнувани от успеха и от предстоящото парти, но в същото време беше тъжно, че седмиците на тежка работа бяха свършили и че нямаше да има повече репетиции, повече реплики за заучаване, повече празненства и смях. След няколко дни свършваше срока и за известно време пътищата на всички ни щяха да се разделят.

Последната вечер с „Нашият град“ изглеждаше като края на света.

Отначало празненството не ми хареса, макар че не беше лошо. Маги Фарел живее в голяма къща в Хайгейт — имаше много хора, много храна и музика. Но аз бях сама и за първи път открих, че Гари

ми липсваше. Дани Анджелено се присъедини към мене за вечерта, но не беше същото като да бъдеш с някой специално. Не можех да споделя чувствата си с Дани, не можех да му кажа за обхваналата ме тъга в края на пиесата и за вълнението ми на прослушването при Джейсън. Не можех да му обяснявам как се отнасям към главните неща в живота ми. Но точно тогава прозрях, че и на Гари не можех да кажа всичко това. Той никога не е разбирал отношението ми към театъра, към актьорската игра, към желанието ми да стана звезда. Бях се опитвала да говоря стотици пъти с него за това, но той никога не проявяваше желание да ме слуша. Това просто не го интересуваше. Постепенно усетих, че Гари вече не ми липсва, и започнах да се веселя. Може би затова, когато Дани ме изведе в градината и ме целуна много нежно и изненадващо умело, аз ни най-малко не се възпротивих.

Не знам как оцелях през следващите дни в очакване на обаждането на Джейсън Хенинг. В Чалфонт не се случи нищо, което да отвлече вниманието ми — срокът свършваше, така че нямахме много работа и всички разговори бяха за ваканцията и за летните ни планове. Изглежда всеки си беше организирал нещо: Мел щеше да посети Антон във Венецуела за няколко седмици. Тами-Ан летеше обратно към Форт Уейн, Индиана, за по-голямата част от лятото, Дани планираше да поскита из Европа и искаше да ме вземе със себе си. Когато ме питаха какво ще правя през лятото, все още не можех да им отговоря. Просто промърморвах нещо от рода, че нямам определени планове и гледах да сменя темата. На Тами-Ан се падна голямото удоволствие да ми съобщи, че Гари щял да ходи за няколко седмици в Щатите при баба си и дядо си, но Рейчъл Куин не отивала с него. Изглежда за сведение, каза ми Тами-Ан радостно, Рейчъл и Гари не ходели вече.

— Така че Гари е свободен, ако отново искаш да започнеш от там, където свърши.

Казах й, че не искам да имам нищо общо с него, така че ако тя е кандидатка, нямам нищо против. Тя се изчерви и бързо смени темата.

Телефонното обаждане дойде най-после в сряда вечерта. В момента вечеряхме, затова се обадох долу от хола.

— Абигейл? Джейсън Хенинг е. Бях ти обещал да ти се обадя за прослушването.

— Да, мистър Хенинг — почти извиках аз.

— Бяхме удовлетворени от твоето четене и искаме да играеш в ролята на Нериса.

За момент останах безмълвна от изненада и разочарование. Нериса беше слугинята на Порция и беше само една малка роля. Бях сигурна, че ме искат за ролята на Порция. Може би имаше някаква грешка.

— Абигейл? Чуваш ли ме?

— Да, мистър Хенинг. Съжалявам, но... да, разбира се, благодаря ви. За мен ще бъде удоволствие.

Джейсън се засмя.

— Сигурно искаше да играеш Порция — каза той, — но за тази роля имаме много по-опитна актриса. Един ден, може би. Засега, ако ролята на Нериса те задоволява...

— Да, разбира се — запъвах се аз, — разбира се, че ме задоволява, благодаря ви. Наистина съм...

— Добре. Бевърли ще те уведоми за датите на репетициите и така нататък. Радвам се, че идваш при нас. Дочуване.

Останах няколко мига, сграбчила слушалката, заслушана в сигнала, и с мъка се опитах да се почувствам щастлива и развълнувана. Джейсън беше прав. Трябваше да започна от дъното. Не можех изведнъж да започна с най-добрите роли, в началото трябваше да се задоволявам с малките.

Съобщих новината на семейството, веднага щом седнах на масата. Нямахме смисъл повече да я пазя в тайна. Майка ми и Джонатан изглеждаха развълнувани и доволни, само Лаура не изглеждаше зарадвана. Тогавя си спомних, че двете бяхме решили това лято да отидем някъде заедно. Нямахме определени планове. Просто се бяхме споразумели да направим нещо заедно.

— Няма значение, Аби — каза тя, след като ѝ се извиних, — няма значение. Все пак не бяхме запланували нищо конкретно. А тази пиеса е твърде важна, за да я пропуснеш. Може това да е големият ти шанс.

Но много бързо след това тя стана от масата и аз знаех, че за нея уговорката ни имаше голямо значение.

Майка ми съчувствено ме погали по ръката.

— Не се тревожи, скъпа. Лаура ще го преживее. Тя е права — това е голям шанс за тебе. Джейсън Хенинг е отличен режисьор, а „Зебра“ е дълбоко уважавана трупа. Бях чула, че имал финансови трудности и възнамерявал да я закрие, но изглежда късметът не го е изоставил. Завиждам ти, скъпа. Бих искала аз да започна всичко отначало в театъра.

— Да — каза Джонатан, — всички ти желаем успех, Аби.

Спомних си какво ми каза мама, когато най-последно си легнах, вперила поглед в нощното небе. Това беше моят голям шанс. Бях се справила сама, без ничия помощ. Джейсън дори не знаеше, че съм дъщеря на Максин Андерсън. Доколкото беше осведомен, аз бях просто Абигейл Скарбник, която знаеше два стиха от „Рудолф, червеноносият елен“.

Една усамотена звезда блещукаше в мрака зад прозореца ми.

*„Звездна светлина, ярка звезда
Първата звезда, която виждам тази вечер.
Искам да мога, искам да мога...
Нека желанието да ми се сбъдне!“*

И после:

— Благодаря ти, ярка звезда — прошепнах аз, — ти направи така, че последното ми желание се сбъдна. Сега да видим какво можеш да направиш със следващото.

Затворих очи и пожелах...

ШЕСТА ГЛАВА

След седмица научих от Бевърли графика за репетициите на „Венецианският търговец“. Когато тя ми се обади, срокът вече беше свършил и аз прекарвах повечето от времето си у дома в очакване на телефонното позвъняване.

Но Бевърли не беше единствената, която ми телефонира през това време. Дани Анджелено ме търсеше през няколко часа да ме пита дали искам да тръгна с него из Европа или дали съм съгласна да отидем на кино в Одеон, Швейцарската колиба. Дани наистина е хубаво и забавно момче, но точно сега не исках да се обвързвам с никого. Гари все още ми липсваше, въпреки че си въобразявах обратното. Не исках да мисля за други момчета, докато раната не зараснеше. Дани може би усещаше, че нечестно го бях подвела като се бях оставила да ме целуне на празненството у Маги и може би беше наистина така. Но онази нощ аз се чувствах самотна, тъжна и щастлива едновременно. И Дани просто се беше случил наблизко, точно когато имах нужда от приятел.

Сега исках само да мисля за новата пиеса и вече бях научила ролята си наизуст. Вече се бях спряла и на костюм, макар да знаех, че дрехите бяха грижа на друг. Представях си как изглеждам — висока и грациозна, облечена в рокля от шестнадесети век, с изцяло прибрана коса под малка шапчица, украсена с перли. Представих си коментарите на критиците по вестниците след премиерата: „Високата, елегантна Аби Скарбник чувствено пресъздаде малката, но важна роля на Нериса и напълно засенчи останалите актьори. Тя е красива, талантлива и многообещаваща актриса“.

Самочувствието ми бързо се изпари, докато вървах към църквата. Да си седиш вкъщи, да си мечтаеш да бъдеш звезда и да си представяш триумфа беше едно, но съвсем друго бе да отидеш в една зала, препълнена с хора, които никога не си виждала и о, ужас, да играеш пред тях.

Оказа се, че не е трябвало да се тревожа чак толкова. Когато се появих, залата беше пълна с хора, но те говореха толкова високо, че изглежда никой не ме забеляза. Промъкнах се в един тих ъгъл и се огледах за Бевърли и Джейсън. Отначало не можах да ги открия. Последният път, когато бях на това място, стаята изглеждаше гола, прашна и твърде занемарена — сега беше изпълнена с шум, движение и смях. Повечето от присъстващите като че ли бяха на моята възраст, други бяха няколко години по-големи, имаше и един-двама на средна възраст, които вероятно работеха за трупата. Докато стоях в ъгъла, опиянявайки се от шума и вълнението, нервността ми започна да изчезва. Чаках с нетърпение да започне репетицията, за да се присъединя към останалите и да стана част от трупата.

— Шумно е, нали? — рече някой зад мен.

Обърнах се и се вторачих в светло кафявите очи на високо слабовато момче с кестенява, къдрава коса и лукава усмивка.

Усмихнах се и отвърнах:

— Да.

— Била ли си тук преди?

Поклатих глава и се засмях нервно.

— Всичко е доста объркано — казах аз, — но очаквам скоро да опозная всички.

— И ще започнеш с мен — рече момчето. — Аз съм Рики Мейтланд и играя ролята на Грациано.

Засмях се радостно.

— А аз съм Аби Скарбник, Нериса.

Той също се засмя и каза:

— Какво съвпадение! Мисля, че ще се опознаем твърде добре до края на представлението.

Кимнах. В пиесата Нериса и Грациано са любовници. Чудех се колко целувки ще се изискват и се надявах да не са много. Все пак ако трябваше да се целувам с някого на публично място, можеше да бъде и по-лошо. Хвърлих още един поглед на Рики Мейтланд. Не беше точно красив, но имаше приятно, одухотворено лице и усмивка, на която трудно може да се устои.

— Това първата ти роля за „Зебра“ ли е? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Не, миналата година играх в „Дванадесета нощ“. Нямах много реплики, но това беше начало. Тази година имам по-голям късмет. Грациано е хубава роля.

— А аз исках да играя Порция — казах аз. — Сигурно не съм била с всички си.

— Милата Каролайн щеше да ти избоде очите — рече Рики.

— Милата Каролайн?

— Каролайн Абът. Водещата ни актриса. Виж, стои там до онзи прозорец. Блондинката, заобиколена от момчета.

Веднага изпитах неприязън към Каролайн Абът. Тя беше стройна и красива, с дълга и безупречна руса коса. Очевидно имаше много високо мнение за себе си. Насочих вниманието си към събраните около нея и по-специално към едно момче. То имаше тъмна, вълниста коса и изглеждаше малко по-голямо от другите.

— Кой е онзи? — попитах Рики. — Хубавото момче с тъмната коса.

— Това е великолепият Адам Ламберт — отвърна той и бързо добави — разбира се, аз не мисля, че е великолепен. Въпреки че той си въобразява, а изглежда и момичетата мислят така. Не знам защо.

Видях защо момичетата мислеха, че Адам Ламберт е великолепен, но не сметнах за тактично да го изрека. Вместо това попитах:

— Каква роля ще играе?

— Шейлок — каза Рики. — Адам е водещият ни актьор. И въпреки че мразя да го признавам, той е твърде добър актьор.

Тъкмо щях да попитам Рики нещо повече за Адам Ламберт, когато някой внезапно извика: „Добре, запазете тишина!“ и Джейсън Хенинг с бързи крачки влетя в стаята. Настъпи тишина и всички го погледнахме в очакване.

— Добро утро на всички — прогърмя той, — добре дошли в „Зебра“ и във „Венецианският търговец“. Надявам се, че заедно ще прекараме щастливо и ползотворно. Някои от вас са работили с мене преди и знаят какво ги чака, но на тези, които са тук за първи път, искам да кажа, че сме се събрали, за да работим здраво и да направим най-добрата продукция, на която сме способни. И въпреки че през цялото време ще се забавляваме, не бива да забравяме, че винаги

трябва да даваме всичко от себе си в името на шекспировия герой и преди всичко в името на нашата публика.

После той спря и се усмихна.

— Първо ще поговорим малко за пиесата и за това как ще подходим към нея. След това, може би след кафето, ще я прочетем и ще чуем как звучи. Става ли? Добре тогава.

Докато се намествахме да слушаме, разговорите се възобновиха, но когато Джейсън започна да говори за пиесата, се възцари абсолютна тишина. Слушах го и усещах как мечтата ми да изглеждам елегантна и красива в елизабетски костюм постепенно се изпарява. Джейсън смяташе да определи действието на пиесата в тридесетте години на нашия век. Порция щеше да бъде домакиня, а нейният ухажор Басанио и приятелят му Антонио щяха да са хулигани от Мафията. Шейлок щеше да си остане еврейски лихвар, но образът му щеше да бъде потрогателен, поради постоянния страх от фашистките главорези на Мусолини.

— Това е пиеса за пари — каза накрая Джейсън, — искам да съпоставя благоденствието на Порция и останалите главни герои с мизерията на обикновените хора през това време. Затова във всяка сцена на заден план ще има просяци, за да подчертават контраста.

Когато дойде време за кафето, се почувствах обърквана и развълнувана от това, което бях чула. Така беше и с останалите, ако се съдеше по започналите оживени разговори. Рики ме съпроводи до една съседна стая, служеща за кухня. Там беше Бевърли Вайс, която усърдно разливаше кафе в чаши и канчета. Тя ми се усмихна и каза, че се надявала да ми бъде приятно, след което Рики отново ме заведе в залата и ме запозна с привлекателно мургаво момче на име Ерол Кристофър, което играеше Антонио, и с Антъни еди-кой си, и с дребно мускулесто момче с пурпурна коса на име Том Корниш, получил ролята на клоуна. Надявах се Рики да ме запознае и с Адам Ламберт, но той разпалено говореше в ъгъла с Джейсън и Каролайн Абът, Почти ненадейно настъпи времето за четене на пиесата.

Бях толкова нервна, когато трябваше да прочита репликите си, че се запъвах на всяка дума. Никой не каза нищо, но чух как Каролайн Абът въздъхна, а това само влоши нещата. Тогава погледнах към Рики. Той ми се усмихна широко и аз се почувствах по-добре. Нататък останалите сцени преминаха без засечки.

Прекъснахме за обяд на края на второ действие и Рики пристъпи към мен, докато безцелно стоях до вратата и се чудех какво да правя.

— Някакви планове за обяд? — попита той.

— Не — казах аз, — нося си сандвич, но не знам... — Мисис Харгрийвс беше настояла да си взема няколко за по-сигурно.

— И аз имам сандвичи — усмихна се Рики, — благодарение на милата ми стара майка. Погледни, денят е чудесен. Хайде да отидем да ги изядем на Примроуз Хил. Това е малко по-надолу по пътя.

— Добре — казах аз, — идеята е добра.

До Примроуз Хил не беше далеч и ние седнахме на една пейка със сандвичите си и бутилките кока-кола, които бяхме купили по пътя. Беше приятно да седим на слънце, да се наслаждаваме на гледката и да говорим за несъществени неща.

— Все още ли учиш? — попита ме Рики.

Кимнах с глава и казах:

— Чалфонт.

Той се намръщи и рече:

— Чалфонт. Това не е ли едно изискано международно училище?

— Да, международно е — отвърнах аз, — но не е изискано. Поне аз не мисля така.

— Недей да важничиш — засмя се Рики, — не зная нищо за него. Само онова, което говорят хората. Не го приемай като обида.

— Ти все още ли ходиш на училище?

— Догодина ще съм в степен А.

Той отпи от колата си и продължи да ми разказва за училището си в Хендън, за родителите си, които били учители и за това как искал да стане актьор повече от всичко на света.

— Аз също — казах, — винаги съм го искала. Да бъда звезда.

— Един ден ще успеем — усмихна се Рики. — Сър Ричард Мейтланд и мадам Абигейл Скарбник. Но това не звучи добре. Трябва да си измислиш псевдоним. Абигейл Монтморънси или нещо такова. Скарбник не става. — Той се обърна, погледна ме и каза: — Твой ред е.

— Какво имаш предвид?

— Разказах ти всичко за себе си. Сега е твой ред.

Нервно се размърдах.

— Няма какво толкова да се каже — смотолевих аз, — родителите ми са разведени. Баща ми живее в Америка. — Не можех

да му кажа кой беше баща ми, нито пък майка ми. Никой не трябваше да знае, никой.

— Кажи ми нещо за майка ти? — помоли ме Рики.

Махнах досадно с ръка и измърморих нещо, че си има постоянна работа. После казах:

— Няма ли да се връщаме? Почти два часа е.

Рики скочи на крака.

— Така ли? Джейсън побеснява, ако някой закъснее. Хайде!

Последвах го облекчена, че беше загубил интерес към родителите ми. Нямах да го понеса, ако в „Зебра“ научеха, че майка ми е Максин Андерсън.

Следобед не допуснах грешки в четенето. Мисля, че всички свиквахме един с друг и се освобождавахме от неудобството и напрежението да играеш пред непознати. Когато стигнахме до втората сцена в трето действие, разбрах защо Джейсън искаше да пея на прослушването — в пиесата трябваше да изпея една песен! Сърцето ми замръзна, когато той ми съобщи това и не оправи кой знае колко нещата като ми намигна и оповести пред всички:

— Разбира се, Абигейл е известна с версията си „Рудолф, червеноносият елен“.

Всички се засмяха — е, почти всички — сигурна съм, че Каролайн не го направи — и аз се изчервих като цвекло.

— Нищо, сладурче — продължи Джейсън. — Рики ще ти помага. Искам заедно с него да изтананикате в микрофона „Кажи къде е капризната пасмина“. Спомняте ли си, че сме в тридесетте години?

Разменихме си кисели гримаси с Рики и се почувствах малко по-весела — олекна ми все пак, че няма да пея сама.

След репетицията изглеждаше напълно естествено да тръгнем заедно с Рики към метрото, въпреки че никой от нас не каза нищо. Чувствах се уморена и щастлива, а главата ми бе замотана от всичко, което се беше случило през деня.

— Не е ли прекрасно — казах на Рики. — Ще бъде един чудесен спектакъл.

Той не беше ентузиазизиран колкото мен. Все пак това беше втората му продукция с Джейсън.

— Надявам се — рече той. — Въпреки това не съм убеден в тази измишльотина за тридесетте години.

— Мисля, че идеята е блестяща — казах разпалено, — пък и Джейсън знае какво прави.

Бяхме стигнали спирката на метрото и тъкмо се готвех да се сбогувам с него, когато си спомних, че той живееше в Хендън и щяхме да пътуваме заедно със Северната линия.

— Ако искаш да те изпратя — подхвърли безгрижно той накрая, когато влакът спря на Хампстед.

— Не, моля те — казах бързо, — няма нужда.

Ако Рики научеше къде живея, скоро щеше да разбере коя е майка ми. Това бе последното нещо, което исках.

— Довиждане — подвикнах му аз, — до утре!

И изхвърчах от влака веднага с отварянето на вратите.

Слънцето все още грееше, когато излязох навън и бавно се запътих надолу по Хай стрийт. Надничах по витрините и мислех за пиесата. Знаех, че ще свикна с продукцията и с останалите от трупата, но засега всичко беше ново, объркано и вълнуващо. Не можех да чакам до утре.

След като най-после се прибрах у дома, заварих майка ми да седи пребледняла в градината. До премиерата на пиесата ѝ в Уест Енд оставаше само седмица и тя се чувстваше ужасно.

— Не виждам защо — казах ѝ. — Досега трябваше да свикнеш с премиерите.

Тя нещастно изстена:

— Когато остаряваш, става по-лошо. Предупредена си. Сега, скъпа, бъди ангел и ми направи чай.

Влязох вътре и пуснах котлона. Тъкмо щях да се кача горе, за да се преоблека, когато някой звънна.

— Аз ще отворя! — извиках и отворих входната врата.

Рики стоеше на стълбите и ми се усмихваше. Погледнах го ужасена.

— Ка... какво искаш? — казах аз. — Как...

— Проследих те — рече той весело, — само исках да ти дам...

— Махай се! — изсъсках аз. — Не искам да те виждам. Махай се!

Той гледаше объркано.

— Какво има, Аби? Аз само исках да...

— Махай се! — Вкамених се от страх да не се появи майка ми и да не я познае.

Сега усмивката беше изчезнала от лицето на Рики. Изглеждаше объркан и наранен.

— Съжалявам — започна той. — Аз само...

— Иди си, моля те! — Започнах да затварям вратата.

Тогава каза:

— Добре, щом така искаш. Само дойдох да ти дам това. — Пъхна нещо в ръката ми, обърна се, слезе по стълбите и с бърза крачка се отдалечи.

Загледах се след него, без да знам какво да правя. Дали да не го извикам и да му се извиня? Но за да направя това, трябваше да го поканя вътре. И той щеше да види майка ми. Освен ако не го завлека горе, разбира се. Но това би изглеждало ужасно. Какво би си помислил?

И тогава си спомних, че беше пъхнал нещо в ръката ми, преди да си тръгне. Погледнах да видя какво е.

Беше роза. Великолепна червена роза.

СЕДМА ГЛАВА

Не знаех какво да мисля, не знаех какво да правя. Досега никой не ми беше подарявал цветя — поне никое момче. Получавах с купища, когато бях в болница и ми извадиха сляпото черво, но онова беше съвсем различно. Въобще не беше същото. Червената роза на Рики беше най-красивото цвете, което бях виждала в живота си и вече знаех, че никога няма да я забравя.

Погледнах я още веднъж, после нежно я положих на масата в коридора и се втурнах навън да извикам Рики. Но той не се виждаше. Върнах се обратно и занесох розата горе. Намерих една малка ваза в бъркотията от предмети пред камината, напълних я с вода и я сложих на масата до леглото ми. Розата на Рики щеше да бъде последното нещо, което щях да виждам всяка вечер и първото — всяка сутрин.

Тогава си спомних думите, които му бях наговорила. Колко ужасно са прозвучали! Как можех да бъда толкова груба и нетактична. Не исках да разбере коя е майка ми, но можех да се държа малко по-приятелски. Трябваше да му благодаря. Трябваше...

Ще му се обадя. Ето какво ще направя. Ще му се обадя, ще му благодаря за розата и ще му кажа, че съжалявам. Но не знаех телефона му. Не знаех дори адреса му. Знаех единствено, че живее в Хендън. Сигурно в Хендън има много с фамилията Мейтланд. Щях да ги намеря в указателя. Щях да звъня на всички и да ги питам дали нямат син на име Рики. Рано или късно щях да го открия, дори това да ми отнеме цяла нощ.

Не. Не можех да го направя. Щеше да си помисли, че го преследвам. Не исках да го насочвам в погрешна посока. Не исках и с него да повтарям грешката, която допуснах с Дани Анджелено. Не исках Рики да си помисли, че го харесвам. Той беше хубаво момче, наистина хубаво момче, но аз не го харесвах. Все пак още не го познавах дори. Тази сутрин го бях срещнала за първи път. Просто не беше възможно да го харесвам. Или напротив? Може би беше любов от

първ поглед? Той беше единственото момче, което ми беше подарявало цветя. Цвете. Роза. Моята роза.

На следващата сутрин пристигнах навреме за репетиция. Искан да се извиня на Рики колкото може по-скоро. Знаех, че не бих могла да се концентрирам върху нищо друго, докато не му кажех колко съжалявам за вчера.

Отначало него го нямаше, но след това го видях да седи в един ъгъл и да си говори с Ерол и Том Корниш. Тръгнах към тях и възможно най-весело им казах:

— Здравейте!

Том и Ерол ме погледнаха и се усмихнаха, но Рики леко се изчерви и сведе поглед.

— Може ли... може ли набързо да поговорим, Рики? — казах аз. — Няма да отнеме много време.

Том и Ерол се ухилиха помежду си.

— Не се притеснявайте — каза Ерол, — не бихме дори се осмелили да ви обезпокояваме.

Том и Ерол се изправиха и отидоха да се присъединят към друга групичка, като ни оставиха двамата с Рики да гледаме пода от неудобство.

Отначало не знаех какво да кажа, а когато най-сетне събрах кураж, продумах:

— Благодаря ти за розата. Тя е най-красивото цвете, което някога съм виждала.

Тогава Рики най-последно ме погледна.

— Беше глупаво от моя страна — смотолехи той.

— Не — отвърнах аз, — беше хубаво. Много съм ти благодарна. Наистина. И... съжалявам, че бях толкова груба и нервна, когато ти казах да се махаш от дома ми. Аз... не зная защо го направих. Съжалявам.

— Всичко е наред — рече Рики несръчно, — трябваше да те оставя. Не трябваше да те следвам. Идеята беше шантава. — Той кисело ми се усмихна. — Сигурно съм най-големият подлец на света.

И аз му се усмихнах.

— Днес взел ли си сандвичи?

Рики кимна.

— Аз също — казах. — Хайде заедно да ги изядем на Примроуд Хил. Като вчера. Просто да се убедим, че нямаме лоши чувства.

— Звучи добре — отвърна Рики.

След това нямаше повече време да си говорим, тъй като Джейсън се втурна в стаята и репетицията започна.

Сутринта премина в изграждане на мизансцен на първите сцени от пиесата — Джейсън уточняваше къде и кога трябва да се движим. Предлагаше ни действия и позиции, които да съответстват на героите и диалозите им. Джейсън беше замислил вълнуващо начало на спектакъла. Венециански площад, който оживява с утрото, келнер, който нарежда маси и столове на уличното кафене, пазаруващи, които се поздравяват, перचेци се войници, просяци, молеци се на минувачите. След това единично или по двойки се появяват главните герои. Шейлок и негов приятел вървят из сцената, увлечени в задълбочен разговор, след което гордата и елегантна Порция минава, а аз я следвам, натоварена с чанти и пакети след пазарска експедиция. Накрая, в ролята на Антонио, пристига Ерол, за да произнесе първите реплики от пиесата.

— Всичко е като начален номер на някаква старомодна музикална комедия — рече Рики мрачно, когато на обяд седнахме на Примроуз Хил, — не съм сигурен, че тази идея с тридесетте години е добра.

— Твърде критичен си — казах аз, — все пак това е само началото. Убедена съм, че Джейсън знае какво прави и какво ще излезе от цялата работа. В края на краищата — продължих аз, дъвчейки сандвич със салата, — важното е да се експериментира. Иначе нищо няма да научим.

— Предполагам, че си права — каза Рики. — Джейсън е достатъчно дълго в този бизнес, за да знае дали идеята е осъществима или не.

После сменихме темата и поговорихме малко за училище. След това Рики ми разказа за семейството си, за родителите си и за раздразнителния си по-малък брат, както и за по-голямата си сестра, която се била омъжила за един адвокат в Уулвърхемптън.

— Ти имаш ли братя или сестри? — попита ме той накрая.

— Братовчедка ми Лаура живее с нас, а тя ми е като сестра.

Предполагах, че Рики ще ме пита повече за семейството ми, затова бързо отклоних разговора в друга посока и започнах да говоря за филми, за това колко обичам старите сантиментални американски филми, които показват по телевизията във влажните неделни следобеди през зимата.

— Сега има седмица на Бет Дейвис в Хампстед — каза Рики. — Утре ще дават „Сега, пътничко“. Ще ти хареса. Това е най-сантименталният стар филм от всички.

— Бих искала да го гледам — казах аз, — обожавам Бет Дейвис — не му казах, че вече го бях гледала поне два пъти.

— Тогава да отидем заедно — каза Рики. — Първо можем да хапнем нещо. Или след това.

Усмигнах му се.

— Благодаря. Ще се радвам.

— Ще те взема от къщи — каза Рики — в седем?

— Не — отвърнах бързо, — по-добре да се срещнем някъде в квартала. Няма нужда да идваш чак до нас. Виж какво, ще се видим на спирката на метрото, става ли?

— Добре — каза Рики малко объркан, — щом така предпочиташ.

— Благодаря ти, Рики — казах аз, — и още веднъж ти благодаря за розата.

Тази вечер не пътувахме заедно, тъй като той не беше нужен за последната част на репетицията и си тръгна по-рано. Следващият ден беше дъждовен, така че не можахме заедно да обядваме на Примроуз Хил. Вместо това се присъединихме към Ерол, Том и някои от другите и се набутахме в един ресторант на близкия ъгъл. Говорехме високо за пиесата, опитвайки се да впечатлим останалите клиенти. След като ни омръзна, говорихме за това колко ужасна беше Каролайн и побъбрихме за половия живот на Адам. Беше хубаво да бъдеш част от тази шумна компания. От време на време Рики ми хвърляше по един поглед и скришом ми се усмихваше. Аз му отвърщах и си спомнях розата на масата до леглото ми.

До края на този ден бяхме готови с мизансцена на цялата пиеса. От сега нататък трябваше да се концентрираме върху заучаването на думите и действията, както и върху развитието на характерите. Джейсън беше обещаващ и вълнуващ режисьор и аз се наслаждавах на всяка минута от репетициите. Харесвах и останалите актьори, въпреки

че Каролайн Абът оставаше дистанцирана и враждебна, а с Адам Ламберт можах да разменя само няколко думи.

Рики ме чакаше на входа на метрото, когато пристигнах за уговорената среща. Той протегна ръце към мен и аз ги поех, като че ли бяхме ходили заедно от години. Ръка за ръка бавно се разходихме нагоре по Хийт Стрийт до езерцето в приятната топла вечер, след което се върнахме и влязохме в един италиански ресторант във Фласк Уолк за по една пица. Бяхме почти закъснели за филма и трябваше да тичаме, за да стигнем навреме. Седнахме на последния ред, хванати за ръце, и накрая си поплакахме, както, всъщност, аз винаги правех.

Когато филмът свърши, бавно тръгнахме надолу по хълма към улицата, на която живеех. Докато вървахме, Рики ме прегърна и продължихме да говорим за филма и за това дали ще станем звезди или не. Накрая реших, че трябва да бъде втората Мерил Стрийп, но Рики искаше да стане велик актьор и да играе само на сцена.

Пристигнахме до дома и спряхме пред вратата. Знаех, че Рики искаше да го поканя, но не можех. Не исках да види майка ми. Не исках да разбере коя е.

— Лека нощ, Рики — прошепнах аз, — беше чудесна вечер. Наистина.

Той повдигна ръка, за да отметне кичура от очите ми и нежно ме погали по бузата. Докосването му беше меко като листенцата на розата, която ми беше подарил. Повдигнах лицето си към неговото и той ме целуна много бавно.

— Лека нощ, мадам Абигейл Скарбник — каза той дрезгаво, — ще се видим утре.

Когато влязох в къщи, заварих майка ми и Джонатан да дремят пред телевизора в хола.

— Здравей, скъпа — каза тя и уморено ми махна с ръка, — добре ли прекара?

— Къде е приятелят ти? — попита Джонатан. — Защо не го покани?

Майка ми се засмя и рече:

— Не иска да го виждаме. Може би се срамува от нас.

Джонатан лукаво се ухили.

— Или обратното.

Погледнах ги и се отпуснах на дивана до майка ми. Вечерният вестник лежеше на масата и аз го взех. Лениво разгърнах страниците, вглеждайки се в заглавията и снимките. След това ахнах от изненада:

— О, погледни! — казах аз. — Мамо, тук има твоя снимка.

— Така ли? — рече тя. — Дай да видя.

— Само минутка — отвърнах аз, — първо искам да прочета какво пише за теб.

Но докато четях, с ужас осъзнавах, че статията въобще не беше за майка ми. Беше за мен.

ПО СТЬПКИТЕ НА МАЙКА СИ

„Абигейл, младата дъщеря на актрисата звезда Максин Андерсън, изглежда ще последва майка си по пътеката на шоубизнеса, славата и успеха. Джейсън Хенинг, директор на Театралната компания «Зебра», е избрал талантливата Абигейл за лятната си младежка продукция «Венецианският търговец». Явно Абигейл е наследила цялото великолепие на майка си Максин и баща си Били Дей — филмова звезда. Лондонските театроведи ще могат да оценят таланта на Абигейл, когато представлението на Хенинг стигне до сцената на театър «Пимлико» в края на август.“

Не можех да повярвам на очите си. Беше невъзможно. Как биха могли да разберат? Как можеха да знаят? Някой трябва да им е казал. Но кой? И защо?

— Какво има, скъпа? Изглеждаш разстроена. Нещо не е наред ли?

Вдигнах очи от вестника и срещнах разтревожения поглед на майка ми.

— Да — казах аз, — нещо не е наред. Нищо не е наред!

Захвърлих вестника и изчезнах от стаята, преди тя да можеше да ми зададе още въпроси.

ОСМА ГЛАВА

На другата сутрин се успах, но въпреки това не бързах да ставам. Страхувах се от днешната репетиция. Не исках да виждам никого. Не исках да виждам Джейсън или Рики. Особено Рики.

Подвоумих се дали да не кажа, че съм болна и да си остана вкъщи, но бързо отхвърлих тази идея. Само щеше да влоши нещата. Рики и останалите щяха да си помислят, че ги отбягвам, а така или иначе утре щях да ги срещна. Или вдругиден. Освен ако не се оттеглек от пиесата. Може би това беше решението. И тогава си представих Каролайн Абът с красивите и пълни с презрение очи как казва: „Казах ви. Тя получи ролята, само защото майка ѝ е известна. И сега, понеже знаем истината, не може да ни гледа в очите“. Представих си и Рики — наранен и объркан, недоумяващ къде съм и защо съм напуснала.

Каквото и да станеше, отсега нататък щеше да бъде различно. Всички щяха да знаят коя съм. Повече нямаше да бъде просто Абигейл Скарбник — обикновено момиче с прекалено гъста кестенява коса и актьорски талант. Отсега нататък щях да бъда Абигейл Скарбник — единствената дъщеря на Максин Андерсън и Били Дей, която се нуждае от помощта на родителите си, за да получи роля в пиеса.

На вратата се почука и майка ми извика:

— Аби! Събуди ли се? Да не закъснееш.

Зарових лицето си във възглавницата и се престорих, че не чувам. Вратата се отвори и тя влезе в стаята.

— Зле ли ти е? — попита тя. — Да се обадя на Джейсън Хенинг и да...

Изправих се разтреперана.

— Не — изкрещях аз. — Не! Добре съм. Наистина съм добре.

Майка ми се намръщи и сложи чаша чай на масата до леглото ми.

— Добре, мила, не викай! — Замълча за малко, а после каза: — Каква прекрасна роза! Къде я намери?

Отпуснах се отново върху възглавницата и измърморих нещо от рода, че е моя работа.

— Виждам. — Сега гласът ѝ беше по-хладен. — О, долу съм оставила два билета за премиерата. Може би искаш да поканиш... о, забравих името му.

— Премиерата?

— Моята — поясни тихо майка ми. — Не си единствената актриса на света, нали?

— Извинявай — промърморих, — бях забравила. Благодаря за билетите.

Тя се обърна да тръгне, но се спря.

— Материалът във вестника беше добър, нали? — рече тя весело. — Възможно най-подходящия за този етап от кариерата ти.

Бързо излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

За миг погледнах нещастно подир нея, след което нададох гневен вой и хвърлих възглавницата по вратата. След това погледнах часовника, нададох още един вой, този път от паника и скочих от леглото.

Почувствах се малко по-добре, след като се измих, облякох се и закусих с препечена филийка. Другите вече бяха закусили, така че кухнята беше на мое разположение. Можех да мисля за предстоящия ден, без да бъда притеснявана от веселите разговори на майка ми или от Лаура. Джонатан винаги излизаше много преди да стана, така че рядко го виждах сутрин.

Знаех, че мога да закъснея за репетиция, но трябваше да се обадя на Мел, за да ѝ кажа за случилото се. Ала тя не прояви съчувствието, което очаквах.

— Рано или късно щяха да научат — каза тя търпеливо, — какво значение има?

— Какво значение има? — Почувствах как лицето ми се сгорещява от гняв. — Знаеш какво значение има, Мел!

— Добре, добре — рече тя бързо, — все пак може никой от тях да не знае. Колко ли хора четат вечерния вестник. Обзалагам се, че като отидеш, всичко ще бъде същото. Ще видиш, че никой не знае нищо за теб.

Не бях помислила за това. Може би наистина никой не знаеше за публикацията. Самата аз бях посегнала случайно към вестника.

Можеше въобще да не узная за статията.

— Благодаря ти, Мел — казах аз, — не знам какво щях да правя, ако не беше ти да ми оправяш проблемите.

По изключение Мел беше сгрешила. Репетицията беше започнала, когато пристигнах, останала без дъх. Промъкнах се в стаята и погледах малко. За щастие, не участвах в първата сцена, така че не забелязаха закъснението ми. Но затова пък забелязаха пристигането ми. Няколко души ми хвърлиха любопитни погледи и веднага разбрах, че знаят за статията във вестника. Огледах се за Рики и най-после го видях в другия край на стаята. Срецнах погледа му и се усмихнах. Той моментално отвърна погледа си и стомахът ми се сви. Защо не ми се усмихна? Какво бях направила? Започнах да съжалявам, че все пак не си останах в къщи.

Когато действието свърши, го изчаках да дойде, но той не дойде. Вместо това започна да си говори с Ерол и Том и въобще не погледна към мен.

— Здравей, Абигейл — чух внезапно глас до себе си. Беше Каролайн Абът. Тя ме погледна с очи като камъчета, след което грубо се изсмя. — Значи все пак ни удостои с присъствието си?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Така ли? Сигурна съм, че разбираш.

— Успах се. Това е всичко.

— Наистина ли? Може би нямаш нужда да репетираш колкото другите, да се тревожиш за ролята си?

Не казах нищо. Гледах надолу към пода и жадувах да съм на хиляди мили от тук.

— Истински ти завиждам — изсъска Каролайн, — всички ние се нуждаем от талант и упорит труд, за да успеем в театъра. Ти имаш нужда само от родителите си.

Погледнах я слисано и гневно, след което пристъпих към нея. Тя нервно се отдръпна.

— Сега слушай... — започнах аз, но спрях, защото Джейсън извика:

— По-тихо там, моля!

Каролайн се обърна и бързо се отдалечи, като ме остави сама и разгневена.

За щастие, участвах в следващото действие, така че можех да забравя думите на Каролайн, но не беше лесно да застана срещу нея и да се преструвам, че съм ѝ предана приятелка и слугиня.

Когато накрая прекъснахме за кафе, аз се присъединих към другите в столовата, надявайки се, че мога да си кажа няколко думи с Рики. Но той явно ме отбягваше. Отначало се почувствах наранена и объркана, но след малко реших, че повече така не може. Щях да говоря с Рики, каквото и да ставаше.

Той стоеше до прозореца с Том, когато се приближих до тях и казах:

— Здравей, Рики.

Двамата ме погледнаха, а Рики се изчерви и рече:

— Здравей.

— Ще се видим по-късно — каза Том неловко и бързо се отдалечи.

— Изглежда ме отбягваш — казах аз, опитвайки се да звуча по-непринудено. — Нещо лошо ли съм направила? Да не би да съм чумава?

Рики поклати глава, но не се усмихна. Погледна ме каменно и продума:

— Защо не ми каза, Аби? Защо не ми каза за родителите си?

Не знаех какво да му отговоря. Искрах земята да се разтвори и да ме погълне.

— Нека ти обясня — започнах аз, но той ме прекъсна.

— Срам ли те е от мен или какво? — рече той. — Може би не съм толкова велик, колкото си ти? Или не съм достатъчно изискан, така ли? Затова ли не искаше да влизам в хубавата ти къща в Хампстед. Страхувала си се да не ме видят родителите ти?

— Не е това — казах аз, — въобще не е това, което си мислиш. Рики, моля те, аз...

— Остави, Аби — рече той, — предполагам, че не съм достатъчно подходящ за едно момиче от Чалфонт като тебе. Върни се обратно при твоите милионери и филмови звезди. Аз просто не съм твоята категория — и той се отдалечи.

Гледах подире му с отворена уста докато отиваше при Том Корниш в другия край на залата. Не можех да повярвам на случилото се. Беше много по-лошо, отколкото очаквах. Последните няколко дни

бяха толкова прекрасни, толкова вълнуващи, а сега... никога не бях се чувствала толкова нещастна.

Обърнах се и слепешком тръгнах през залата, едва сдържайки сълзите си. Не исках никой да види колко съм потисната. Не исках никой...

— Ей, гледай къде вървиш — каза един мъжки глас, — току-що стъпи на крака ми!

— Съжалявам — изломотих аз и погледнах назад, за да видя Адам Ламберт, който ми се усмихваше. Усмихнах му се признателно. Беше първото приятелско лице, което виждах през деня.

— Изглеждаш разтревожена, Аби — рече той. — Мога да те наричам Аби, нали?

— О, да — отвърнах аз, — всичките ми приятели ме наричат така.

— Добре — каза той, — радвам се, че се сблъскахме. Отдавна исках да ти кажа, че си ужасно добра като Нериса.

— Наистина ли мислиш така? — попитах аз.

— Това е чудесна малка роля, а ти си страхотна в нея — каза Адам. После сниши глас поверително. — Ако трябва да бъда честен, ще убиеш Каролайн в тази последна сцена. Тя е талантива, разбира се, и има поразителен вид, но...

Той направи пауза и ме погледна замислено. Очите му бяха дълбоко, дълбоко сини и можех да гледам в тях цял ден.

— Но тя не притежава твоята... твоята искреност и чар.

Аз преглътнах и рекох:

— Е, ужасно е...

Той сложи ръка върху моята и бързо продума:

— Виж какво, сега нямаме време да говорим. Джейсън се готви да започва репетицията. Какво ще кажеш за един обяд днес? Нека отидем някъде на по-спокойно място и се опознаем по-добре.

— Да — отговорих твърдо, — нека отидем.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Някъде на по-спокойно място“ се оказа малка кръчмичка близо до парк Тиджънт. Седнахме на една маса отвън, като се наслаждавахме на слънчевите лъчи и аз търпеливо слушах Адам, докато ми разказваше историята на живота си и това колко прекрасна била майка ми.

— Бях разтърсен, когато видях тази история във вестника — каза той. — Защо не ни каза, че Максин Андерсън е твоя майка? Мисля, че е много осъдително от твоя страна да го пазиш в тайна.

Промърморих нещо неангажиращо и отпих от колата. Наистина не исках да говоря за майка си, но трябва да призная, че беше голямо облекчение да не се преструвам повече.

— Но, Скарбник — продължи да дърдори Адам, — какво ужасно име, ако нямаш нищо против. Колкото по-скоро го промениш, толкова по-добре. Доникъде няма да стигнеш с него.

— Не виждам защо не — защитих се аз, — важни са способностите, а не името.

— Не бъди толкова сигурна в това, патенце — каза Адам сухо, — имаш по-голям шанс да стигнеш върха като Абигейл Андерсън или Абигейл Дей.

— Ще видим — казах тихо. — Аз съм си Аби Скарбник и това е.

— Е, не казвай, че не съм те предупредил — отвърна Адам самодоволно.

Когато се върнахме обратно в залата, бях много по-весела. Адам беше много забавен компаньон, но аз бях объркана от внезапния му интерес към мене. Той беше много по-голям — поне на деветнадесет — и много привлекателен. Това бе петата му продукция с Джейсън Хенинг. Не можех да проумея какво толкова намираше в мен. И въпреки че беше забавно да си говоря с Адам, липсваше ми усмивката на Рики, веселите му очи и начинът, по който те се сбръчкваха по ъглите, когато се смееше. Може би следобед щеше да бъде по-благоприятен. Само да можех да му обясня всичко.

Но Рики не ми даде възможност. Щом репетицията завърши, аз го изчаках навън. Беше с Том, както обикновено, и двамата се престориха, че не ме виждат, въпреки че усилено им махах с ръка.

— Рики! — извиках аз. — Чакай малко, моля те!

Той спря и се обърна. Том бавно продължи напред.

— Какво има, Аби? — попита Рики отегчено.

— Рики, просто искам да ти обясня нещата — казах аз. — Ти не разбираш какво е станало. Нека ти кажа...

— Напълно разбирам — каза той, — ти искаш да си с мен, но не дотолкова, че да ме пуснеш в къщата си. Казах ти всичко за себе си и за семейството си, но ти замълча за твоето. Сега вече всичко разбрах. Аз съм просто един никой, който не е подходящ за ценната малка дъщеря на Максин Андерсън. Това ми е пределно ясно, така че ме остави на мира. Разбрахме ли се? — обърна се и забърза да настигне Том.

Загледах се след него, треперееща от гняв. Подлизурко. Малък отвратителен подлизурко. Как смееше да ми говори по този начин? Ще му покажа аз. Ще му покажа, че нямам нужда от бездарник като Рики Мейтланд, имаше достатъчно други риби в морето. Особено една великолепна със сини очи. Обърнах се и отидох да потърся Адам Ламберт.

Намерих го да говори с Бевърли Вайс в залата, но щом му магнах, дойде при мен.

— Здравей! — каза той. — Мисля, че изпитателната сцена днес мина добре. Независимо, че Каролайн обърка движенията си.

— Ще ги научи — отвърнах аз. — Слушай, имам два билета за премиерата на новата пиеса на майка ми. Не знам дали би искал да дойдеш. Следващият четвъртък в театър „Савой“.

Адам се поколеба. Бях убедена, че умираше да каже „да“, но не искаше да изглежда прекалено нетърпелив.

— Следващият четвъртък? — рече накрая. — Да, мисля, че ще мога. Много ти благодаря, Аби. Много ти благодаря.

Когато се прибрах, намерих майка ми да се възстановява от репетицията си в градината. Тя ми се усмихна слабо и каза, че се

надявала да съм в по-добро състояние от нея, тъй като през деня преживяла голяма сценична треска.

— Добре съм — отвърнах кратко, — сега всички в „Зебра“ знаят, че съм твоя дъщеря, благодарение на материала във вестника.

— И какво лошо има в това? — попита майка ми. — Не ми казвай, че се срамуваш да ми бъдеш дъщеря.

— Не, нямам това предвид — отговорих, — знаеш, че не искам да кажа това. Просто исках да бъда аз. Исках да успея без чужда помощ. Сега всички мислят, че съм получила ролята, защото си придумала Джейсън Хенинг да ми я даде. — Изведнъж ме порази ужасна мисъл. — Не си го направила, нали?

— Не, разбира се, че не. Но наистина, мила, не виждам защо влагаш толкова значение във всичко това. Защо не искаш да ти помогна? Какво лошо има да знаят, че си ми дъщеря, ако това помогне на кариерата ти? Господ ми е свидетел, достатъчно трудно е да се пробие в тази професия. Ще имаш нужда от всякаква възможна помощ, повярвай ми.

— Искам да го направя сама! — изкрещях аз. — Нямам нужда от вестникарски шумотевици! И между другото, предполагам, че ти си тази, на която трябва да благодаря за публикацията. Ти си дала информацията за мен, нали?

Тогава майка ми се изправи — лицето ѝ беше изопнато от гняв.

— Не съм казвала на пресата и не знам кой го е направил — продума тя тихо, — но дори и да бях казала, щях да очаквам малко по-любезно отношение от твоя страна. Особено в ден като днешния.

— Ден като днешния?

— Да — каза тя и отново седна, — току-що разбрахме, че бащата на Лаура е починал. Зная, че тя не го е виждала, откакто е била съвсем малка, но все пак тази новина е тъжна за всички нас. И — продължи тя по-високо — можем и без твоята себична и параноична превзетост да не те открият коя си. Няма значение, Абигейл. Няма никакво значение. Никой не го интересува.

Погледнах я ужасена, след което се обърнах и се втурнах нагоре към стаята си. Хвърлих се на леглото и зарових лице във възглавницата. Всичко се беше объркало. Всичко. Сега всички в „Зебра“ знаеха за родителите ми и изглежда мислеха, че съм ги лъгала коя съм, за да не разберат, че съм получила роля в пиесата, само

защото майка ми е известна. А тя и Джонатан смятаха, че съм превзета и себична. А Лаура... дори не бях помислила за нея през цялото това време. Майка ми бе права. Бях себична. А и изгубих Рики, точно когато изглеждаше... когато изглеждаше, че държим един на друг. Наистина държахме. Бях объркала всичко. Сега не беше останало нищо. Нищичко. Освен Адам. Може би. Но дори и да имах Адам, защо не се чувствах щастлива от това?

Следващите няколко дни не бяха от най-приятните вкъщи. Майка ми беше прекалено ангажирана с предстоящата си премиера, а Лаура прекарваше повечето време в събиране на багажа си. Семейството на баща ѝ в Калифорния я беше поканило на гости и тя бе изпълнена с вълнение от тази перспектива. Завиждах ѝ. Не исках нищо друго, освен да се махна от Лондон, Рики и „Зебра“. Репетициите вървяха добре, но въпреки че всички отново се държаха приятелски с мен и никой не споменаваха родителите ми, не се чувствах както преди. Доста се виждахме с Рики, тъй като трябваше да играем заедно — на сцената бяхме любовници, но извън нея почти не си говорехме. Понякога вдигах очи и забелязвах да ме гледа със странно и тъжно изражение, но щом срещнеше погледа ми, бързо поглеждаше встрани от неудобство. Жадувах да отида при него, да му се извиня и да почувствам ласката на ръцете му, но знаех, че щеше да ме отбегне, а не бих могла да го понеса. Вместо това прекарвах обедните часове с Адам Ламберт и си разменяхме весели театрални клюки в близките кафенета. Бих дала всичко за един пакет сандвичи на пейка в парка с Рики.

Най-сетне дойде премиерата на майка ми и двамата с Адам отидохме да видим триумфа ѝ. Беше глупава комедия за жена на средна възраст, която се влюбва в по-млад от нея мъж и се чуди дали да изостави съпруга си. Всички критици писаха, че пиесата е отвратителна, но майка ми била чудесна. Адам и аз дълго я аплодирахме, а после се промъкнахме до гримьорната, за да ѝ кажем колко е била прекрасна. След това всички отидохме на някакво празненство. Не ми хареса много, но на Адам му хареса. Въобще той не прекара много време с мен. Постоянно се въртеше около майка ми и с възхищение гледаше всички знаменитости. Бях свикнала с театрални празненства и въобще не бях впечатлена от известните лица, така че

след час и половина ги оставих и заедно с Джонатан тръгнахме с такси за вкъщи.

— Това ли е твоят приятел — попита той, докато отваряше предната врата.

— Кой? — казах сънливо.

— Младият мъж с тъмната коса и сините очи, Адам еди-кой си.

— Не съм сигурна — отвърнах аз. — Не мисля.

— Добре — рече Джонатан, — въобще не ми допадна.

На следващата сутрин се събудих рано и за първи път можах да се насладя на една спокойна закуска. Разбира се, от майка ми нямаше и следа, но аз ѝ написах бележка, че е била великолепна и я оставих пред вратата на спалнята ѝ заедно с букет цветя от градината.

Когато пристигнах за репетиция, залата беше празна и аз си спомних последния път, когато бях сама тук в деня на прослушването ми. За момент постоях в центъра, потапяйки се в атмосферата и тишината. След това чух гласове откъм офиса. Тръгнах натам, за да поздравя, но внезапно се спрях, защото чух да се споменава името ми. Заставах на място и се заслушах.

— Трябва по-сериозно да помислим за пресата. — Гласът бе на Джейсън Хенинг. — Онзи материал в „Стандарт“ беше началото, но трябва да направим още по-голямо усилие.

— Може би е добре да извлечем нещо повече от връзката Скарбник-Андерсън — каза Бевърли Вайс. — Тя е привлекателно момиче и това е една хубава история.

— Права си — рече Джейсън, — има много полза от талантиливи дъщери на известни майки. Днес ще се добера и до другите вестници.

Значи така. Сега знаех кой беше казал на пресата за мен. Джейсън Хенинг. През цялото време е знаел коя съм.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бутнах вратата и влязох в офиса. Джейсън Хенинг седеше на едно от бюрата с купчина вестници пред него и изненадано ме погледна.

— Здравей, Абигейл — каза той, — подранила си тази сутрин.

Бевърли беше заета с някаква книжка и рязко се обърна, щом чу гласа ми.

— Да — казах аз, — търся си наказанието.

— Точно за тебе говорехме — продължи Джейсън, разлиствайки вестниците на бюрото си. — Материалът онази вечер бе началото, но трябва по-скоро да раздвижим обществеността. След две седмици е премиерата.

Стоях до вратата и го гледах ледено.

— Значи вие сте бил — казах аз.

Той погледна объркано.

— Аз? Какво искаш да кажеш?

— Вие сте съобщили на пресата коя съм. За това, че ще играя в пиесата и кои са родителите ми.

Той бавно поклати глава в недоумение.

— Страхувам се, че загуби, сладурче. Разбира се, че аз казах на пресата. Кой друг, мислиш? И какво значение има кой е казал? Трябва да привлечем вниманието на обществеността, това е най-важното. Сега ако ме извиниш, аз и Бевърли трябва да...

Но аз още не бях свършила.

— Не исках никой да знае! — казах високо. — Не исках и вие да знаете. Не исках...

Джейсън погледна още по-недоумяващо. Размениха си разтревожени погледи с Бевърли, която попита:

— Какво не си искала да знаем, Абигейл? Не разбирам.

— Не исках никой да знае, че родителите ми са известни актьори — повторих аз.

Джейсън избухна в смях.

— И защo не?

— Искaм да успея, защото съм добра актриса, а не защото съм дъщеря на Били Дей.

Двамата ме погледнаха мълчаливо, след това той се изправи и пристъпи към мен.

— Сладурче, винаги съм знаел коя си. Също и Бевърли. Разбира се, не мога да говоря за останалите от трупата, но...

— Винаги сте знаел? — казах тъпо.

— Разбира се — рече той, — защо, мислиш, те поканих да участваш?

Погледнах го ужасена. Като че ли бях получила удар в стомаха. Истината ли говореше? Как можех да съм била толкова глупава!

— Аз... аз не мислех, че знаете — запънах се, — мислех... мислех, че искате да играя в пиесата, защото съм добра като актриса, защото съм подходяща за ролята...

Джейсън въздъхна, погледна ме сериозно и каза:

— Седни за малко, Абигейл.

Когато се отпуснах на стола, гласовете от залата възвестиха пристигането на останалите. Вцепенена гледах към пода. Знаех какво щеше да каже Джейсън и не исках да чуя.

— Ти си добра актриса, Абигейл — каза той, — ти си привлекателно момиче със самороден талант. Но — и той направи жест към прозореца — вън има хиляди момичета, привлекателни и талантливи като тебе. Щo се касае до тази продукция, единственото нещо, което те отличава от другите е, че си дъщеря на Максин и Били. Това е единственото, повярвай ми.

— Но какво значение има — попитах аз, — защо е толкова важно?

Джейсън театрално въздъхна и вдигна ръце в знак на престорено отчаяние.

— Обществеността, гълъбче, обществеността. Хората се интересуват от звездите и техните деца. Те ще дойдат да гледат пиесата, за да видят дъщерята на Максин Андерсън и да преценят дали е добра актриса като майка си.

Бавно поклатих глава. Не можех да повярвам на ушите си.

— Значи единствената причина, поради която получих тази роля е, че съм дъщеря на Максин Андерсън? — казах аз.

— Мислех, че знаеш — рече той, — мислех, че си го разбрала. Все пак си израснала около хора театрали. Предполагам, че знаеш резултата. Изглежда съм сгрешил.

— Да, сгрешили сте — казах тъпо. — Всичко, което съм мислила е, че това ще бъде големият ми шанс.

— Но това наистина е така — намеси се Бевърли. — Това, че си дъщеря на някой известен, не означава, че не можеш да бъдеш добра актриса. Виж Ванеса Редгрейв, Джейн Фонда... Трябва да го използваш като предимство, Абигейл — продължи настоятелно тя. — Да извлечеш всичко от него, да го експлоатираш.

— Не искам — казах аз, — искам да успея сама като Абигейл Скарбник.

Джейсън ми се усмихна съчувствено.

— В това няма нищо лошо — рече той, — но помисли за останалите момичета, които се опитват да направят същото. На върха няма място за всички. Има място само за по-специалните. А родителите ти са тези, които те правят такава, Абигейл. Ти си добра актриса за роли като Нериса. Може би ще се усъвършенстваш с възрастта и опита...

— Благодаря за комплимента — казах сухо.

— ... но за да добиеш този опит, ще се нуждаеш от всякаква, всевъзможна помощ. Засега най-голямата ти помощ е името на майка ти. Така че използвай го, Аби. И ни дай възможност и ние да го използваме.

Погледнах го омаломощена от струпалото ми се нещастие. Повече не знаех какво да мисля. Всичко, което исках, бе да се махна възможно най-далече от тази стая. Изправих се.

— Аз... аз не знам какво да правя — казах мрачно, — не знам...

— Иди и си помисли — каза Джейсън. — Ако решиш да ни напуснеш, ще съжалявам. И не се тревожи за ролята. Вън има стотици момичета, които ще се радват само да се покажат в продукцията на Джейсън Хенинг. Но ако останеш, надявам се ще се согласиш да ни помогнеш с обществеността. Страхувам се, че нямаме много пари. Няколко малки субсидии, няколко спонсора, това е всичко. Зависим от това хората да идват на представленията ни. И трябва да им даваме добри поводи за това. Един от тези поводи можеш да бъдеш ти.

— Дъщерята на Максин Андерсън — казах вцепенено.

Джейсън се усмихна.

— Не точно — поправи ме той, — обещаващата млада актриса на име Абигейл Скарбник, която и случайно е дъщеря на Максин Андерсън.

— Ще си помисля — казах аз и тръгнах към вратата. Когато я достигнах, се обърнах. — Кажете ми едно. Как разбрахте коя съм? Никога преди това не съм ви срещала. Имам различно име. Как го разбрахте?

— Виждал съм те с майка ти — отвърна Джейсън, — виждал съм те през годините на банкети и премиери, по представления в Чалфонт. Винаги съм знаел коя си. — Усмихна се бавно и широко. — Театърът е един малък свят — продължи той нежно, — рано или късно ще го разбереш за себе си.

— Мисля, че вече съм го разбрала — промърморих аз и излязох от стаята.

Не исках да виждам никого, затова се упътих към главния вход на сградата. Когато слепешком пристъпих на слънчевата светлина, се сблъсках в някой, който идваше срещу мен. Беше Рики.

За миг се спогледахме изненадани, след което извърнах очи и се втурнах надолу по улицата. Мисля, че може би извика след мен, но може и само да ми се е сторило — бях твърде потисната. Но дори и да го беше направил, в този момент не можех да се изправя лице в лице с него. Или с когото и да е било.

След малко забавих ход и спрях на една автобусна спирка да си поема дъх. Не знаех къде да отида и какво да правя. Не исках да се прибирам в къщи. Нуждаех се от време да помисля, а това не можеше да стане у дома в Хампстед, където телефонът постоянно звънеше, мисис Харгрийвс се суетеше наоколо, а Лаура дрънкаше за Калифорния. Трябваше да говоря с някой. Приятелка. Мел. Трябваше да говоря с Мел. Обърнах се и се упътих в обратна посока към Примроуз Хил и Сейнт Джонс Ууд.

Тео, малкият брат на Мел, отвори на позвъняването ми и каза, че тя е горе при Антон Веласко, който живееше над техния апартамент. Затова натиснах звънеца му и той ме покани да се кача.

Често съм ходила в този апартамент, който не престава да ме смайва. Той е огромен, простира се по целия горен етаж на сградата и многото стаи са обзаведени с най-люксови мебели. Отвън има

забележителна градина, покрита с цветя, храсти, истински дървета и чуден изглед през Риджънтс Парк към Уест Енд. Антон живее там абсолютно сам заедно с един мъж и една жена от Венецуела, които се грижат за него, но Мел ми е казвала, че майка му и други негови роднини често идват при него.

Намерих Мел да седи отвън в градината и тя лениво ми махна, щом ме видя.

— Здравей, Аби — каза тя, — не трябваше ли да си на репетиция?

— Трябва — отвърнах рязко, — но не съм.

Тръшнах се начумерена на един стол до нея.

Мел ме погледна в очи и попита:

— Добре, какво се е случило пък сега? Разкажи ми всички ужасни подробности.

Разказах ѝ всичко и както винаги, веднага се почувствах по-добре. Тя ме слушаше търпеливо, от време на време кимаше и щом свърших, замислено погледна в далечината:

— Струва ми се, че Джейсън е прав. Имаш две възможности.

— Да — казах аз, — или да забравя всичко за пиесата, или да остана и да направя най-доброто за нея.

Мел кимна.

— Можеш да направиш повече от това — каза тя. — Можеш да останеш и да направиш най-доброто за себе си.

— Какво искаш да кажеш, Мел?

Тя разпалено ме сграбчи за ръката.

— Покажи им, Аби. Покажи им, че си по-добра, отколкото си мислят. Покажи им, че си добра актриса. Покажи им, че Аби Скарбник не е само дъщеря на Максин Андерсън, че тя също е добра актриса.

Постепенно разбрах какво имаше предвид.

— В противен случай просто ще им играя по гайдата — казах аз бавно.

Мел кимна.

— Джейсън е прав. Трябва да дадеш всичко от себе си. Всеки го очаква, дори Максин. Направи го, Аби. Покажи им колко добре можеш да играеш. Покажи им, че си специална и в други отношения.

Антон излезе, за да се присъедини към нас и ние заговорихме за други неща, след което пихме кафе — истинско венецуелско кафе,

изпратено от баща му, а накрая неговият шофьор ме закара до вкъщи с лимузината.

Прекарах останалата част от деня в размисъл за това какво се беше случило, опитвайки се да реша какво да правя по-нататък. Вечерта отидох с майка ми в театъра и поседях малко в гримьорната ѝ преди началото на пиесата. После, докато седях в мрака и слушах аплодисментите на публиката, разбрах окончателно, че повече от всичко на света искам да съм актриса. Все още исках да съм звезда, но исках и да съм добра актриса. Щях да последвам съвета на Мел. Щях да покажа на Джейсън Хенинг, че дъщерята на Максин Андерсън може да засенчи всички останали.

Тази нощ никакви звезди не блестяха в тъмното небе зад прозореца ми. Беше валяло, прииждаха още облаци. Загледах се в нощта, размишлявайки дали правех това, което трябваше и дали бях взела правилно решение.

— Не мога да те видя, ярка звезда — прошепнах аз, — но знам, че си там. Криеш се. И не съм изненадана. До тук не се представи много добре, нали? Все пак ще ти дам още един шанс. Още един шанс да осъществиш желанието ми — затворих очи и повиках мечтата си. — Добре, ярка звезда — казах след малко, когато отново ги отворих, — сега е твой ред.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин отново пристигнах рано за репетицията, но този път не се мотях в залата. Вместо това отидох направо в офиса на Джейсън и почуках на вратата.

Той извика:

— Влез, който и да си.

Натиснах дръжката и отворих вратата. Бевърли и Джейсън работеха нещо на бюрата си, но щом ме видяха, той се изправи.

— Е — попита той, — взе ли решение?

Кимнах, като се постарях да изглеждам възможно най-безизразна. После се отпуснах, ухилих се и казах:

— Ще остана, ако желаете.

Джейсън кимна и рече:

— Добре.

После отново седна и започна да чете някакво писмо на бюрото си, като че ли нищо не се беше случило.

Бевърли обаче дойде при мен и очите ѝ светнаха от задоволство.

— Така се радвам, Абигейл — каза тя, — взела си вярно решение. Пиесата не би изглеждала същата без теб.

— Благодаря — отвърнах аз и отново се обърнах към Джейсън. — Ако искате, можете да се обадите в пресата. Нямам нищо против да дам интервюта. Също и снимки, ако желаят.

Той пак кимна. После добави:

— Може би ще има интервюта по радиото. Също и по телевизията.

— Ако това ще увеличи продажбата на билети, ще направя челна стойка на средата на цирк Пикадили.

— Благодаря, Абигейл, но не мисля, че ще бъде необходимо — каза той, впил поглед надолу в бюрото си. — Разбирам колко важно е било за теб да останеш анонимна. Наистина го разбирам. Затова съм изключително благодарен за помощта ти.

Тогава се изчервих и измънках:

— А-а-а... ъ-ъ... няма защо.

Бевърли се засмя, след нея и Джейсън. Изведнъж като че ли стана ясно, че всичко това не е толкова лошо.

Оказа се, че няма голям интерес от пресата. Поне не чакаха, скрити зад храстите, не изскачаха с блестящи микрофони към мен и не обсаждаха входната ми врата като по филмите. През следващите дни няколко репортера дойдоха в залата и говориха с мен и с други от трупата, главно Каролайн и Адам, направиха и снимки по време на репетициите. Направиха и няколко интервюта за местни радиостанции и това беше целият интерес към мен и към продукцията. Мисля, че Джейсън бе твърде разочарован, но не го показва, споменавайки, че интересът ще нарасне непосредствено преди премиерата и след първите няколко представления. Опитах се да не показвам облекчението си, но ми беше малко трудно. След целия шум, който вдигнах, с раздражение открих, че никой не се интересуваше истински от мен или от родителите ми.

У дома всичко беше спокойно. Лаура бе заминала за Калифорния и въпреки че се радвах за нея, съжалявах, че няма да ме види в ролята на Нериса.

— И аз съм разочарована — каза тя, преди да замине, — но ще има други роли и други пиеси и ти обещавам, че няма да пропусна нито една от тях.

Единственият облак на домашния хоризонт беше бъдещето на спектакъла на майка ми. Въпреки че представленията ѝ бяха добри, а публиката — отзивчива, предварителните продажби на билети бяха разочароващи и съществуваше определена възможност след няколко седмици пиесата да бъде спряна. Майка ми се преструваше, че не я интересува, но по моя преценка бе разстроена от възможността представленията да не продължат през цялата година, както се бяха надявали.

Ритъмът на нашите репетиции се засили с приближаването на премиерата. Сега трябваше да знаем перфектно репликите си и да приготвяме костюмите си. Каролайн щеше да изглежда изумително в елегантната си рокля от тридесетте, направена специално за спектакъла, но аз не бях твърде зарадвана от собствените си дрехи. Все

пак никой нямаше да гледа мен — звездата беше Каролайн и самата тя беше убедена, че всички го знаят. С нея все още бяхме врагове — не бях ѝ простила задето ми каза, че участвам в пиесата благодарение на майка ми, въпреки че всъщност се оказа права. Тя, разбира се, беше възмутена от факта, че от Дейли Мейл и Радио Лондон интервюираха мен, а не нея. Не можех да я обвиня за това, но не бях склонна да го приемам.

Останалите от трупата се държаха приятелски, както преди, а с Рики все още си говорехме рядко. Заедно играехме добре, но жадувах да повтаряме целувките и прегръдките и извън сцената. Когато се опитвах да го заваря насаме и да го заговоря, той променяше темата или извикваше Том и Ерол при нас. Не можех да разбера защо не искаше да оставаме сами.

От време на време продължавах да излизам с Адам Ламберт, но сега вече не бях толкова запалена по него. Бях сигурна, че се интересувах повече от славата на майка ми, отколкото от мен самата и на моменти се чувствах убедена, че ме харесва само заради театралните ми връзки. Таях и подозрението, че не се интересувах чак толкова от момичета, но това не ме тревожеше много. Беше облекчение да излизаш с момче и да знаеш, че няма да има досадно и неловко боричкане в колата му или във входа при изпращането.

И тогава, няколко дни преди генералната репетиция, видях Рики да ме чака отвън на тръгване след края на деня. Щом ме видя да идвам, той се изчерви, после тръгна към мен и каза:

— Виж, Аби, искам... искам да ти се извиня за... за...

— И аз съжалявам — отвърнах аз, — съжалявам за всичко. Трябваше да ти кажа за семейството си, зная, че трябваше. Не ме беше срам от теб. Просто исках...

— Знам — рече Рики, — разбирам. Трябваше да разбера, че ти не би...

— Съжалявам — прекъснах го аз, — наистина съжалявам.

Стояхме и се усмихвахме един на друг, докато другите минаваха покрай нас. Не се докоснахме, дори не се приближихме, просто стояхме там и се хилехме като идиоти.

— Тази вечер дават „Кратка среща“ в Евриман — каза Рики най-после.

— Така ли?

Не можех да сваля очи от лицето му. Бях забравила, че има толкова лунички и аз обичах всяка една от тях.

— Да. Гледала ли си го?

— Разбира се.

На бузата му имаше петънце прах и аз жадувах да се протегна и да го избърша. Представих си допира и си спомних приятния мирис на кожата му. Само трябваше да се приближа малко по-близо...

— Бих искала да го гледам отново — казах аз.

— Също и аз — рече той дрезгаво и тогава изведнъж обви ръце около мен и впи устните си в моите и ние се смеехме и се прегръщахме, и отново се целувахме, без да ни е грижа, че другите ни гледаха, без да чуваме подсвиркванията и подвикванията им. Аз и Рики пак бяхме заедно и нищо друго нямаше значение.

Преплувах останалата част на този ден. Двамата си тръгнахме с метрото и през целия път се държахме за ръце. Не можех да понеса да се разделя с него в случай, че отново ме напуснеше. Той слезе с мен на Хампстед и ние се целувахме на ескалатора, който ни изведе на слънчевата светлина. После се разходихме надолу по Хай стрийт и Рослин Хил, докато стигнахме улицата, на която живеех. Но този път не се сбогувахме пред входната ми врата. Вместо това заедно влязохме у дома и аз представих Рики на майка ми, а по-късно и на Джонатан. „Одобрявам този другия“ — прошепна ми той след това.

После вечеряхме в градината, след което отидохме в Евриман отново да гледаме „Кратка среща“. Тогава, след края на филма, пак тръгнахме много бавно и дълго се сбогувахме в удобството на нашия хол, преди майка ми да се върне от театъра, да ни прекъсне с веселото си дърдорене и да изпием последната чаша кафе. Искях да отида до хълма, за да се уверя, че Рики безопасно е стигнал метрото, но той не ми позволи. Проследих го с поглед как изчезва в топлата, благоуханна нощ и с нетърпение зачаках утрешния ден, когато отново щях да го видя. Високо над мен звездите весело примигваха в нощното небе. Някъде сред тях бе и моята.

— Благодаря — казах високо, — благодаря ти, ярка звезда. Прощавам ти всичко — и се прибрах вътре.

Сутринта ме събуди мисис Харгрийвс, която ми каза, че имало телефонно обаждане за мен, че било спешно и че трябвало веднага да отговоря. Погледнах часовника си и високо изръмжах, щом видях, че

пак се бях успала. Ако днес закъснеех за репетиция, Джейсън щеше да ме заколи — това беше последната репетиция в главната квартира на „Зебра“. Другата седмица се местехме в театър „Пимлико“ за последните репетиции преди началото на представленията в Лондон.

Докато се препъвах надолу по стълбата, се чудех кой може да звъни толкова рано и всичко в стомаха ми се преобърна при мисълта за Рики. Претърпял е злополука! О, господи, ранен е! Но грешах.

Вдигнах слушалката и чух гласа на Джейсън:

— Абигейл, ти ли си? Добре. Виж какво, сладурче, появи се проблем и имаме нужда от помощта ти. Можеш ли да дойдеш възможно най-скоро? Каролайн е претърпяла катастрофа. Ранена е и се страхувам, че се налага да пропусне първите няколко представления. Искам ти да поемеш.

— Да... да поема? — запъвах се аз.

— Да, да — каза Джейсън раздражено, — искаме да играеш Порция. Така че идвай колкото можеш по-бързо. Моля те!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не знаех да се смея ли или да плача. Накрая направих и двете наведнъж и така ме завари майка ми в хола, по пижама, в конвулсии от безпомощни хихикания и със сълзи, стичащи се по лицето ми.

— Аби, какво става, за бога? — каза тя разтревожена. — Какво се е случило?

Обърнах се и я погледнах.

— Никога няма да повярваш — казах накрая, — това... това е като в книга, или като в стар филм — и отново избухнах в смях.

— Не бъди истерична! — сопна се майка ми. Изглежда се чудеше дали да не ме плесне и това отново ме накара да се разхиля.

— Джейсън... Джейсън иска да поема водачеството — казах след малко.

— Какво, за бога, имаш предвид, Аби?

— Каролайн не може да играе Порция — отвърнах аз, — претърпяла е катастрофа. Затова... затова Джейсън иска аз да поема ролята ѝ. Това не е ли най-лудото нещо, което си чувала през живота си?

— Лудо? Ти си тази, която си луда, Аби... — Майка ми здраво ме хвана за раменете и ме забута по стълбите. — Ако това, което казваш, е истина, то е най-големият шанс в целия ти живот. Сега се качвай горе и бързо под душа!

Докато се изкъпах и облякох, отново се съвзех. Надявах се това да е само лош сън и като се събудя да намеря всичко постарому. Но не беше сън. Телефонното обаждане беше истинско. Щях да играя Порция в продукцията на Джейсън Хенинг „Венецианският търговец“ в театър „Пимлико“ и имах точно пет дни да науча ролята. Беше невъзможно. Не можех да го направя. И защо аз? Защо аз?

Всички от състава вече чакаха, когато пристигнах. Бях очаквала да са потиснати и разтревожени, но атмосферата в залата беше наелектризирана. Шумът от оживените разговори заглъхна, щом се появих на входа и отново се усили, след като Джейсън припряно ме

въведе в офиса си. Едва успях да махна на Рики, който разговаряше с Ерол и Том в другия край на залата.

— Как е Каролайн — попитах Джейсън, — лошо ли е наранена?

— Не съм сигурен в подробностите — отвърна той, — днес Бевърли ще отиде да я види. В болницата е, разбира се, но доколкото подразбирам, е лошо натъртена и уплашена. Може да има и вътрешни увреждания, още не знаят. И дума не може да става да бъде готова за следващата седмица.

— Какво точно се е случило?

— Автомобилна катастрофа — каза Джейсън. — Мисля, че някакъв идиот се нахакал в колата на приятеля ѝ. Още не знам подробности. Но това, което има значение, Абигейл, е, че някой друг трябва да играе Порция, докато Каролайн се оправи достатъчно, за да се върне. Не може да отложим представлението, защото ще изгубим наема за „Пимлико“, а не можем да намерим друг театър за толкова кратко време. Ще се провали и турнето. Затова трябва да даваме представления според предварително обявения график. Това означава някой друг да играе Порция.

— Но защо аз? — попитах жално. — Няма да мога да я науча навреме. А и все пак не съм достатъчно добра. Вие сам го казахте.

Джейсън въздъхна.

— Абигейл, миличка, нека погледнем фактите. Ти знаеш, както и аз, че ако беше достатъчно добра да играеш Порция, щях да ти дам ролята. Но аз не съм казал, че не си достатъчно добра. Казах, че все още не си достатъчно добра. Нуждаеш се от опит. Трябва да поотраснеш малко. — Той сухо се засмя. — Господи, момиче, та ти си още толкова млада! На колко години си? На шестнадесет? Имаш цялото време на света.

— Пет дни — казах мрачно, — имам пет дни, за да стана достатъчно добра.

— Това е непредвидено обстоятелство, Абигейл — каза Джейсън, — ти си най-подходящата, защото вероятно знаеш всички движения на Порция, както и своите собствени. Предполагам също и репликите ѝ.

Кимнах. Знаех ролята на Порция почти колкото своята. Репликите нямаше да представляват някаква трудност, но все пак...

— А костюмите — казах аз. — Каролайн е по-висока от мен.

— Помислили сме за това — отвърна мигновено Джейсън. — Хората от гардероба ще подберат нещо, така че не се тревожи за това.

Тогава ме осени внезапна мисъл:

— А какво ще стане с моята роля? Имам предвид Нериса.

— О, Сара ще я изиграе — каза той.

Сара беше хубаво, тъмнокосо момиче, което до момента играеше венецианска жителка и нямаше реплики.

— Мисля, че тя ще се справи. Но ти си тази, върху която трябва да насочим усилията си, Абигейл. Страхувам се, че това ще означава работа без прекъсване през уикенда.

— Така и предполагам — казах аз и сърцето ми се сви, когато си спомних за плановете ни с Рики. Вечеря и шоу в града в събота вечерта и пикник на реката в неделя. Сега трябваше да забравим всичко това, но поне щяхме да сме заедно. Прогоних от главата си мисълта, че Рики щеше да играе със Сара, вместо с мен и щеше да целува нея, вместо мен.

— Ще го направиш ли, Абигейл? — попита Джейсън. — Ще поемеш ли ролята?

Погледнах го за миг и си припомних нашия разговор преди няколко дни, както и това, че ме беше поканил в пиесата само заради родителите ми. „Вън има хиляди момичета, талантливи като теб“ — беше казал той. Може би. Но аз бях тази, от която се нуждаеше сега. Изведнъж всичко се оказа под мой контрол. Можех да проваля продукцията като кажа „не“ или можех да кажа „да“ и да му покажа, че наистина съм добра актриса. Можех да им покажа на всички, че съм по-добра от Каролайн и от която и да било друга. Майка ми беше права. Това беше най-големият шанс в живота ми. Трябваше да убедя веднъж завинаги всички, че ще стана звезда.

Поех дълбоко дъх и казах:

— Разбира се, Джейсън. Разбира се, че ще поема ролята.

— Знаех, че ще го направиш — каза той и допълни: — Имаме да свършим толкова много неща само за пет дни.

Тези дни бяха най-пълните и най-вълнуващите в живота ми. Бяха също така и най-уморителните. В събота репетирахме цял ден само моите сцени, за да се уверим, че знаех движенията и думите. Оказа се,

че не си спомням репликите на Порция така, както си мислех първоначално, затова с Рики прекарахме вечерта заедно вкъщи, където ми помагаше да ги заучавам.

— Никога няма да ги науча всичките — изстенах аз в един момент. — Просто няма достатъчно време.

— Разбира се, че има.

Рики взе ръката ми, обърна лицето ми към неговото и бавно ме целуна.

— Има много време — допълни той нежно. — Само не се паникьосвай и да не ти пука. Сега започни отначало и този път не пропускай средата на репликата.

— Добре — въздъхнах аз и затворих очи, за да си спомня...

— „Поспри за ден-два, преди да избереш, тъй като...“

— „Рискуваш“, не „избереш“ — поправи ме Рики тихо.

— О, не! — изръмжах аз и започнах отново.

— „Поспри за ден-два, преди да рискуваш, тъй като ако избереш погрешното, ще загубя твоята... ще загубя твоята...“

— „Компания“ — каза Рики. — „Ще загубя твоята компания.“ Започни още веднъж отначало.

— Не, няма — проплаках аз. — Стига ми. Не мога да науча повече. Не мога!

Рики ме погледна за момент, затвори книгата и ме прегърна.

— Добре, спираме — каза той. — Достатъчно за днес. Ще забравим за пиесата, за Джейсън, за Порция, за всичко. — Той ме погали по косите, а аз се сгуших удобно в обятията му.

— Не всичко — казах сънливо, — няма да забравим всичко. Няма да забравим за нас.

Тогава Рики ме целуна по ухото и рече:

— Не, няма да забравим за нас никога! — И допълни: — Всичко ще бъде наред, Аби, знаеш го.

— Кое? — промърморих аз.

— Пиесата — прошепна той, — ще бъдеш чудесна в ролята на Порция.

Изправих се и го погледнах.

— Така ли? Наистина ли?

Той кимна и ме притисна по-близо до себе си.

— Ще им покажеш, Аби. Ще ги смаеш.

Усмихнах се щастливо.

— Да — казах убедено, — ще го направя. Сега знам — и продължих:

— „Поспри за ден-два, преди да рискуваш, тъй като ако избереш погрешното, ще загубя твоята компания. Следователно, прояви търпение за малко...“

Но не можах да продължа, понеже Рики впи устни в моите, обви силните си ръце около мен и аз задълго забравих всичко за пиесата.

В неделя вечерта бях толкова уморена, че успях само да се добера до дома, да хапна нещичко и да се просна в леглото. Бях прекалено уморена, не можех дори да заспя. Лежах, гледах тавана може би с часове, а думите от пиесата се въртяха и въртяха в главата ми. Отчайвах се, че никога няма да ги науча, както трябва, че щях да забравя ролята си напълно, щом му дойде времето. И тогава, щом най-после заспах, сънувах, че съм на сцената и че по средата на представлението откривам, че съм чисто гола.

В понеделник се преместихме в театър „Пимлико“. Това означаваше по-дълъг път и по-ранно ставане. Изведнъж премиерата се оказа ужасно близо и когато седнах в залата преди репетицията, гледайки как техническият екип поставя декорите, за първи път се зачудих дали не съм направила грешка. Може би Джейсън е бил прав, че не съм достатъчно добра. Може би трябваше да му кажа да даде ролята на някой друг. После се сетих за погледа на Рики и си спомних уверените му думи: „Ще бъдеш чудесна — беше обещал той. — Ще им покажеш на всички, Аби“. Бях длъжна пред Рики да направя, каквото мога. Бях длъжна пред себе си.

Пресата вече беше научила историята с катастрофата на Каролайн и показваше възобновен интерес към пиесата.

— Знам, че звучи грубо — каза ми Джейсън в понеделник сутринта, — но поне заинтересовахме малко обществеността.

На следващия ден един от вестниците отпечата моя снимка на първа страница с материал, озаглавен: „Дъщеря на звезда — спасителка“.

Може да е било съвпадение, но след това предварителните продажби изведнъж се увеличиха и Джейсън се развесели за първи път

от няколко дни насам.

Сега, когато репетирахме на голяма сцена в истински театър, отново започнахме да се забавляваме и с приближаването на генералната репетиция бях много по-убедена в ролята си. Все още усещах, че ако се отпусна мога да спя непробудно цял месец, но най-после бях сигурна в репликите си. За първи път започнах да чувствам, че наистина съм Порция, а не бедната, уплашена Аби Скарбник, която прави всичко възможно, за да запомни думите си.

Генералната репетиция премина изненадващо добре. В една сцена позабравих думите си, но бързо се съвзех с помощта на Бевърли, която суфлираше. Като се изключеше това и един-два гафа с осветлението и техническите ефекти, представлението беше успешно. Накрая се поздравихме взаимно, но мисля, че всички таяхме известно подозрение. Спомних си думите на Маги Фарел след генералната репетиция на „Нашият град“: „Ако генералната репетиция се провали, бъдете сигурни, че премиерата ще бъде успешна. И обратното, разбира се“. Надявах се да греша. Всяко правило си имаше изключения, нали?

Най-после дойде денят на премиерата. За първи път можах да се излежавам в леглото цяла сутрин. Но аз не исках, разбира се. Събудих се, както обикновено, и не можех да заспя отново, колкото и да се опитвах. Затова станах, изкъпах се и слязох да се приготвя за пикника. Заедно с Рики щяхме да прекараме следобеда на Хампстед Хийт и да отпочинем преди вечерното изпитание. Но не се оказа толкова лесно. Никой от нас не забеляза нито красотата на полето, нито великолепното августовско слънце. Всичко, за което можех да мисля, беше предстоящото представление и всичко, което чувствах, беше силно напрежение от страх в стомаха ми. Едната половина от мен желаше вечерта да е приключила, а другата — никога да не беше идвала.

Гримьорната беше пламнала от цветя, когато вечерта пристигнах в театъра. Както обикновено, дойдох много по-рано, така че имах време внимателно да ги разгледам и да прочета картичките и посланията, скупчени на масата. Имаше голям букет от майка ми и картичка, на която пишеше:

„Бих искала да съм с теб, мила моя! Цялата ми любов е с теб, тази вечер!“

Тя също имаше представление и не можеше да дойде да ме види. Не знаех дали чувствам облекчение или разочарование. Имаше цветя от Джонатан. Джейсън, Маги Фарел и картички от Мел, Антон, Дани и мисис Харгрийвс. И тогава, почти скрита под големите букети, намерих розата — най-хубавия подарък от всички. Великолепна червена роза. А с нея и картичка, на която пишеше:

„Спомняш ли си четиридесет и втора улица?
Излизаш като обикновено момиче, но трябва да се върнеш
като звезда!
Обичам те!“

Рики.

Постепенно започнаха да пристигат и останалите от трупата. Гримьорните се огласиха от приповдигнати и напрегнати гласове. Малко преди началото на спектакъла пред вратата на гримьорната се появиха Джонатан, Мел и Маги Фарел.

— Отвън има голяма група от Чалфонт — каза Маги. — Дани, Елейн, Джей Хендриксен, Джим Къртис, Тами-Ан Зийглер.

— Мислех, че тя е в Щатите — казах аз, оглеждайки разтревожено образа си в огледалото.

— Върнала се е — отвърна Маги. — Също и Гари Голдман.

Тя ме сръга и допълни:

— Те са тук заедно.

— Не може да бъде — извиках аз и почувствах, че внезапно ме обзема съжаление за Гари. Преди го обичах. Или може би съм си мислела.

— Отпусни се, момиче — каза Маги. — Ще бъдеш чудесна.

И си отиде.

Когато помощник-режисьорът ни извика, Рики се вмъкна тихо в гримьорната ми.

— Благодаря за розата — прошепнах му аз.

Той хвана ръката ми.

— Няма защо. Каквото и да се случи, ти винаги ще бъдеш звезда. Моята единствена звезда.

Той нежно ме целуна по бузата и се измъкна, преди да мога да му пожелаая успех.

Миг по-късно се погледнах за последен път в огледалото, наместих си русата перука, взех лисичата кожа и последвах Рики към сцената. Заставах зад кулисите при другите, заслушана в шума от разговорите на публиката. Опитвах се да запазя спокойствие и увереност.

„Ще бъдеш изключителна — казах си твърдо. — Ти си Абигейл Скарбник, най-добрата актриса на света. Всичко ще бъде наред“.

Но колко погрешно съм си представяла всичко. Първият гаф стана при излизането ми със Сара. Последователността на появяването беше внимателно пресметната и хореографирана, така че всяко излизане и движение да се смеси с предишните и следващите, внушавайки цветисти впечатления от оживен венециански площад. В своята припряност избързах и пристъпих на сцената прекалено рано. Веднага разбрах, че съм сгрешила, но не можех да направя друго, освен да продължа, а Сара да припне след мен като изпусне една от пазарските чанти и наруши движенията на просяците и минувачите на сцената.

Това беше само началото. Разстроена и объркана от тази грешка, направих и други. Забравих репликите си поне три пъти и провалих първата сцена с Нериса като казах нейните думи, вместо моите. До антракта треперех от неудобство и униение. Джейсън и Бевърли казаха на другите да излязат от гримьорната и започнаха да ми говорят тихо, опитвайки се да възстановят самочувствието ми. Повтаряха ми, че се справям добре, че всичко било добре. Но аз не им вярвах. Знаех, че провалям пиесата. Моите грешки бяха объркали и останалите актьори. Дори Ерол и Адам се запъваха на думите си. Представлението се разпадаше на парчета и цялата вина беше моя.

Второто действие премина по-гладко от първото и аз почувствах как напрежението изчезна и публиката започна да се забавлява. И тогава, в сцената с процеса, умът ми се замъгли по средата на най-известния монолог на Порция:

„Стойността на милостта не е преувеличена...“ Това беше монолог, който знаех наизуст много преди да срещна Джейсън Хенинг или да чуя за Театрална компания „Зебра“. Това беше монолог, който по-голямата част от публиката също знаеше. Но тази вечер аз го забравих напълно. Стоях мълчаливо на сцената, гледах нещастно другия край на залата и исках земята да се разтвори и да ме погълне завинаги.

Не знам как съм изкарала остатъка от представлението. Спомням си сърдечните аплодисменти накрая и една реч на Джейсън, който каза, че съм взела ролята в последния момент. Това някак си влоши нещата. Не исках никой да се извинява заради мен. Цялата вина беше моя. Просто не бях достатъчно добра. Бях провалила пиесата и бях виновна за всичко. Беше колкото просто, толкова и ужасно.

След това около гримьорната се навъртаха хора, между които Джонатан, Мел, Антон и Маги. Гари го нямаше и това беше добре, защото знаех, че Тами-Ан щеше да използва случая, за да ми направи хапливи забележки. Но затова пък дойдоха други познати от Чалфонт — Джим Къртис, Джей, Дани, Оливия и Тара. Усмихнах им се развеселено и ги поканих да дойдат утре, когато щях да си науча думите. Всички се преструвахме, като че ли си бяхме направили една огромна шега. Тогава дойде Рики, хвана ме за ръка и не каза нищо. Това беше най-ужасната вечер в живота ми.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

После исках да изчезна. Исках да пропълзя в някоя дупка и да се скрия там. Исках да изчезна безследно и до края на живота си да не виждам друго живо същество. Но животът не е толкова елементарен. Трябваше да продължа и да се преструвам, че всичко е наред. Трябваше след представлението да се прибера с Джонатан у дома и весело да разговаряме за пиесата. Разбира се, той беше много тактичен. Не ми каза колко ужасна съм била, но не ми каза и че съм била великолепна. Рики тръгна с нашата кола и ние го оставихме в Хендън, ала той беше седнал на задната седалка и дори не можех да имам допира на тялото му или ръката му. Но докато се сбогувахме, той прошепна:

— Не беше толкова лошо, колкото си мислиш. — И добави: — Помни, че те обичам — преди да изчезне в тъмното.

Когато се прибрахме, се опитах да си спомня какво ми беше казал. Заварих майка ми разтревожено да ни чака. Хвърлих поглед към нетърпеливото ѝ лице и се втурнах в стаята си, като оставих Джонатан да ѝ разкаже случилото се. След малко тя дойде горе да ме види и ми каза, че не бива да се отчайвам, че тези неща стават и че все пак от това, което е чула, играта ми била забележителна за човек, имал само няколко дни да научи ролята. После ми разказа няколко истории за провали в нейната кариера. И преди ги бях чувала, но сега ме развеселиха и започнах да се чувствам малко по-добре.

Последното нещо, което желяех, бе да се върна в театър „Пимлико“ и да повтора представлението, но бях длъжна да го направя. Следващата вечер трябваше да отида и да изиграя отново ролята си. В сутрешните вестници се бяха появили няколко материала и всички ние се почувствахме по-освободени, докато се подготвяхме за второто представление. Критиците изглежда бяха харесали спектакъла, въпреки че един-двама се отнасяха нелюбезно с идеята за тридесетте години и пишеха, че Джейсън Хенинг пак се е опитал да се прави на интересен. Играта на Адам беше оценена за специална награда, но

благодарение на Бога нищо не бяха споменали за мен. Един критик писа: „Абигейл Скарбник даде смело представление в ролята на Порция“ — не беше ясно какво точно означава това, а друг писа, че не съм се справила толкова лошо, имайки предвид факта, че съм поела ролята в последния момент.

Тази вечер всички се чувствахме по-отпуснати. Според мен бяхме осъзнали, че никое представление не може да бъде по-лошо от първото и затова не се притеснявахме от грешки. В крайна сметка представлението мина без нито един гаф, а публиката накрая се изправи на крака. Бяхме играли чудесно. Може да е било с един ден закъснение, но поне бяхме доказали, че можем.

След това всяко представление ставаше по-хубаво от предишното. Вече не само играехме добре, но и се забавлявахме. Изведнъж всички седмици на непосилни репетиции, всички часове на болка и изтощение изглеждаха възнаградени. Дори нещастията от премиерата се превърна само в един унизителен спомен.

Беше седмица след премиерата, когато Джейсън дойде в гримьорната ми след поредния спектакъл. Той затвори вратата, седна и аз си помислих, че има да казва нещо важно.

— Знам какво искате да ми кажете — продумах аз. — Каролайн се връща.

Джейсън кимна с облекчение.

— Другият понеделник — рече той. — В неделя сутринта ще има репетиция, за да може отново да свикне с ролята. А ти сигурно си забравила всичко от Нериса.

Обърнах се с лице към него.

— Нека Сара продължи като Нериса — казах аз. — Тя се справя добре и няма да е честно да й отнемеме ролята сега.

— Наистина ли искаш да кажеш това, което си мисля, Абигейл? — попита той. Аз кимнах и той продължи. — Ще ни липсваш. Пък и знаеш ли, не си толкова лоша в ролята на Порция.

— Обзалагам се, че не сте си го мислил след премиерата — усмихнах се аз. — Сега съм по-добра, но никога няма да бъда достатъчно добра. Никога няма да бъда толкова добра в тази роля, колкото Каролайн.

— Един ден ще бъдеш — каза Джейсън. — Един ден ще станеш много добра актриса.

— Трябва да чакам твърде дълго — отвърнах аз. — Искам да бъда добра актриса сега.

Джейсън се усмихна тъжно и стана да си върви.

— Ще трябва да чакаш — каза той, — ще трябва да чакаш. И да се учиш.

След последното ми представление устройха празненство в моя чест. Всички отидохме в дома на Бевърли във Фулъм, където ми подариха цветя и омайваща фигура на гондолиер, направена от венецианско стъкло. Чувствах се едновременно тъжна и щастлива. Пиесата и хората в нея щяха да ми липсват, но знаех, че постъпвам правилно като напускам. Бях разбрала, че е лесно да бъдеш най-добрата актриса в Чалфонт, но това не се отнасяше за външния свят. Трябваше да реша какво исках да правя и как щях да го постигна.

На другия ден заедно с Рики отидохме на Примроуз Хил. Намерихме една пейка и седнахме да ядем сандвичи и да се наслаждаваме на гледката. Беше точно като в старите времена. Искях да си припомня деня на първата ни среща и забавлението в старата прашна зала в Чолк фарм.

— Никога няма да забравя тези последни седмици — казах най-сетне, — беше чудесно.

— Всичко ли? — попита Рики.

Усмихнах се.

— Е, може би не всичко, повечето. — Обърнах се и го погледнах. — Преди всичко ти, Рики.

Известно време мълчахме. Накрая казах:

— Въпреки това ще се чувствам странно.

— Кога? — прошепна той.

— Довечера, при публиката — казах аз, — като гледам пиесата. Като гледам как някой друг играе в ролята ми. Като гледам — и весело го сръчках — как ти се целуваш със Сара.

И той ме сръга.

— Не се тревожи, няма да ми е приятно — засмя се той, — освен това, тя не се целува като теб.

Внезапно потреперих, независимо, че грееше слънце и беше топло. Рики ме обгърна с ръка и аз се притиснах в него.

— Странно е, че вече не съм част от пиесата — казах аз, — чувствам се като... някак си изгубена. В продължение на седмици не мислех за друго, освен за нея и сега изведнъж се оказва, че не е останало нищо. Като че ли някой е дръпнал килимчето под краката ми и съм паднала по очи.

— Можеше да останеш — каза Рики, — можеше отново да поемеш старата си роля. Нериса. Можех да се целувам с теб, вместо със Сара.

Поклатих глава.

— Нямаше да бъде честно спрямо нея. Тя е толкова добра в тази роля, колкото и аз. Дори по-добра. Не, мисля, че взех правилно решение.

Рики се намръщи.

— Най-лошото е, че вече няма да можем да се виждаме — каза той, — всяка вечер ще съм зает с представления, а после заминаваме на турне.

— Можем да се виждаме през деня — казах аз, — пък и пиесата ще приключи след няколко седмици. За всички. Тогава ще разполагаме с цялото време на света.

— Права си — каза той, — ще разполагаме с цялото време на света.

Той наклони лицето ми към неговото и ме целуна много нежно. След малко казах:

— Реших какво ще правя.

— Каж ми — прошепна Рики.

— Ще дам всичко от себе си в Чалфонт. Ще взема дипломата си и ще постъпя в театрално училище. Ще започна отначало и ще науча всичко, което трябва. Ще стана актриса, Рики. Ще стана звезда. Но сега вече знам, че няма да бъде толкова лесно, колкото си мислех. И знам, че ще се нуждая от всякаква, всевъзможна помощ.

— Дори и от майка ти? — попита той.

— Особено от нея — казах аз и добавих: — А какво ще правиш ти?

— Какво имаш предвид?

— Все още ли искаш да станеш актьор? Да бъдеш в театъра?

— О, да — отвърна той, — сега искам повече от всякога. И аз ще отида в театрално училище. Ако ме приемат.

— Радвам се — казах аз.

Настъпи пауза, след която Рики рече:

— Помниш ли какво ти казах първия ден, когато се срещнахме?

— Дума по дума — отговорих аз. — Кое по-точно?

— Казах ти, че един ден ще го направим двамата заедно. Със Ричард Мейтланд и мадам Абигейл Скарбник.

Усмихнах се.

— Да, спомням си. Но за едно нещо си промених решението. До никъде няма да стигна с име като Скарбник. Отсега нататък ще бъда Абигейл Андерсън. Или Абигейл Дей. Не съм решила още — обърнах се да го погледна, — но ти ще бъдеш там, нали? Обещай ми, че ще бъдеш там с мен.

— Разбира се, че ще бъда — усмихна се Рики и взе ръката ми. — Само се опитай да ме спреш!

Издание:

Ланс Салуей. Изгряваща звезда

Английска. Първо издание

ИК „Светулка 44“, София, 1993

ISBN: 954-806-112-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.